

Frankelandgroep

nieuws

editie 3 - 2021

Schilderen in Schiewaegh

De eerste activiteiten van start
Brasserieën zijn weer open!

Colofon

Jaargang 13, nummer 3 - 2021

Oplage 3.600 stuks

Hoofdredacteur Astrid Boonstoppel

Redactiesecretaresse Diana Snoek

Frankelandgroep Nieuws is een uitgave voor bewoners en cliënten van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh, Vaartland en Thuiszorg Ouderen Frankelandgroep.

Redactiemedewerkers

Janneke Warmolts, Carien Kemink, Marlies Engel, Elly Kramer, Rob Besseling en Ingrid Woelms.

Met dank aan allen die aan deze editie hebben meegewerkt.

Vormgeving

DTPat - Patrick Mostert

Atlantis Creative

Frankelandgroep Nieuws verschijnt zes keer per jaar. Het volgende nummer verschijnt op 15 augustus.

Redactieadres

Frankelandgroep Nieuws

Sint Liduinastraat 10, 3117 CS Schiedam

Telefoonnummer: 010 - 426 49 25

U kunt uw inzending in een envelop, gericht aan Redactie Frankelandgroep Nieuws, inleveren bij de receptie van Frankeland, Harg-Spaland, Jacobs Gasthuis, Schiewaegh of Vaartland; ook kunt u uw inzending per e-mail richten aan: fgn.redactie@frankelandgroep.nl.

Kopij voor de volgende editie kan worden ingeleverd bij het secretariaat van Frankeland, t.a.v. Diana Snoek.

Dit kan vanaf nu al, maar de uiterlijke inleverdatum is

maandag 5 juli, wat strikt wordt gehanteerd.

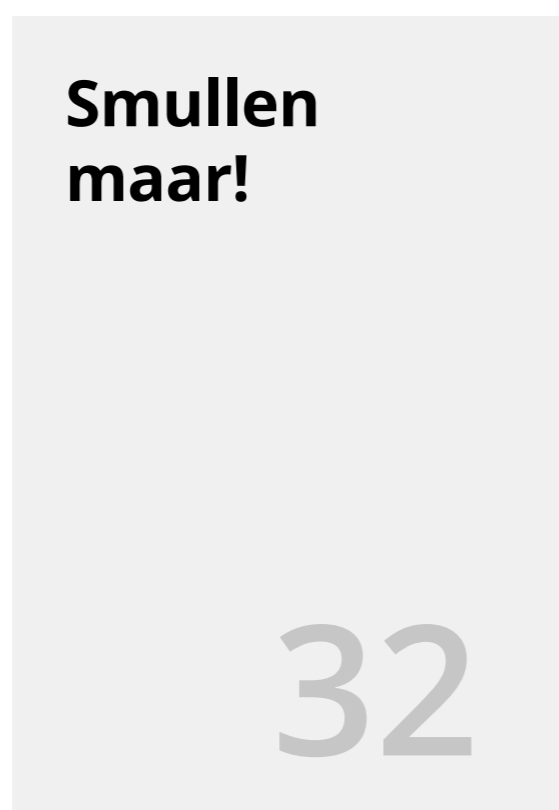
Kopij die na deze datum wordt ingeleverd, kan niet meer worden geplaatst.

De redactie behoudt zich het recht voor inzendingen te weigeren of in te korten.

Nationale Pannenkoekdag

30

Smullen maar!

32

Een lintje voor Roos!

50

In deze editie

Voorwoord	4
Even voorstellen ...	5
Eigenzinnig randjes opzoeken in de zorg	6
Frankelandgroep krijgt trofee 'partner in sociaal ondernemen'	12
Schakelen van hapjes naar spelletjes	13
Gedicht	14
Weg met de coronakapsels!	15
Samen luisteren naar muziek	16
Koningsdag in Frankeland	18
De werkdag van ...	20
Fleurig voorjaar	24
De handwerkclub pakt de draad weer op	25
We kunnen weer bewoners ontvangen!	26
Natuur-rijk Schiedam	34
De andere kant van de coronacrisis	36
Op de koffie bij ...	38
Exposities	42
Klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon	43
Versoepelen van de coronamaatregelen: Schiewaegh in de startblokken!	44
Creatief met steen	46
Bericht van het Steunfonds Derde Wereld	48
Nieuwe passie: diamond painting	49
Update nieuwbouwproject HavenVeste	52
Eten en drinken bij de Frankelandgroep	54
Om even bij stil te staan ...	57
Een bijzonder aquarium	58
Boekenbezorger ... zwaar werk	59
Schilderen met muziek	60
Weer volop gezelligheid in onze brasserieën	62
Van je collega's moet je het hebben!	64
Kan ik wél ...	66
Column TOF	68
De eerste activiteiten	70
Stakeholder aan het woord	72
Kleine wasjes, grote wasjes	76
Het is lente!	77
Stadsarchief Vlaardingen	78
Prijspuzzels	82

Voorwoord Veranderingen

Door Roel van Tongeren

Je kunt de coronacrisis van vele kanten bekijken. Iedereen ziet dat de wereld er wat anders uit is gaan zien. Zo ook bijvoorbeeld op taalgebied. Nederlanders zijn creatief met taal, er zijn veel nieuwe woorden ontstaan tijdens de coronacrisis. Er wordt zelfs een coronawoordenboek uitgegeven.

Bijvoorbeeld de woorden 'coronakapsel' en 'anderhalvemetersamenleving'. Op de computer worden deze woorden ook direct rood onderstreept, wat wil zeggen dat ze niet officieel bestaan. 'Coronabuikje' en 'coronakilo's', twee woorden die zijn ontstaan doordat we minder zijn gaan bewegen, minder activiteiten hebben, weinig afleiding hebben en dus maar meer zijn gaan snoepen. Ik heb zelf gemerkt dat ik vaker bij thuisbezorgd.nl een bestelling doe dan voor corona. Comfortfood; het geeft je een goed gevoel en ... het geeft je ook veel calorieën.

Of deze nieuwe woorden ooit een plek krijgen in de Dikke van Dale is nog maar de vraag. Als het coronavirus snel verdwijnt zullen deze woorden ook verdwijnen. Laten we maar hopen dat ze de Dikke van Dale nooit gaan halen!

Voor mij is het prettigste woord uit het coronawoordenboek 'versoepelingen'. Zoals we bij de Frankelandgroep nu weer samen kunnen eten in de brasserieën. Ik zag zoveel vrolijke mensen op de eerste dag dat het weer mogelijk was. Heerlijk! Een gast in de brasserie omschreef het heel treffend: "Ik voel me als een koe die in de lente, na een lange winter, weer de wei in mag", we hebben er allemaal beeld bij.

In deze editie van Frankelandgroep nieuws leest u meer over de 'versoepelingen' binnen onze organisatie. Ook kunt u lezen wat de coronacrisis ons heeft gebracht. Naast de verschrikkelijke gevolgen van het virus wellicht ook iets positiefs? Ik kan er wel al snel twee bedenken. Je bespaart geld. Je kunt maar beperkt naar een restaurant en lange tijd helemaal niet. Ook veel winkels waren dicht en we konden minder ver of helemaal niet op vakantie. Ook dat heeft sommigen flink wat duiten bespaard. Daarnaast is de CO₂-uitstoot flink omlaag gegaan. Zo zijn er vast nog wel meer te bedenken.

Ik wens u veel leesplezier!

Even voorstellen ...

Door Astrid Boonstoppel

Of je op je allereerste werkdag als medewerker communicatie en marketing bij de Frankelandgroep direct een stukje wilt schrijven waarin je jezelf voorstelt als nieuwe hoofdredacteur van Frankelandgroep Nieuws? Daar zeg ik natuurlijk geen 'nee' tegen – het schrijven van artikelen is namelijk een van de dingen die ik het allerliefste doe!

Mijn naam is Astrid Boonstoppel, ik ben 37 jaar en ik woon in Rotterdam. Na het afronden van mijn Master Media & Journalistiek aan de EUR was ik jarenlang werkzaam als communicatieadviseur. Eerst binnen de gemeentepolitiek, later bij verschillende non-profit organisaties, o.a. op het gebied van democratie en leesbevordering.

Simpel gesteld; ik schrijf graag én veel. Niet alleen professioneel, maar ook in mijn vrije tijd, als auteur van boeken voor jongeren (ook wel Young Adult genoemd). Afgelopen oktober kwam mijn tweede boek uit: De Academie. Verder ben ik gek op mijn driepotige zwerfkatje Lulu, lees ik veel en doe ik vrij fanatiek aan bodycombat: een combinatie van diverse vechtsportkunsten als karate, kickboxing en tai chi. Geen zorgen, dit alles vindt plaats in de lucht en zonder tegenstander. Er vallen dus geen slachtoffers!

Ik schrijf graag én veel. Niet alleen professioneel, maar ook in mijn vrije tijd, als auteur van boeken voor jongeren

Ik zie het als een eer om een bijdrage te mogen leveren aan dit fantastische magazine en kijk ontzettend uit naar de redactiemomenten waar mijn voorganger in de afgelopen editie zo enthousiast over schreef. Uw leesplezier, daar ga ik mij voor inzetten.

Ik heb er enorm veel zin in!

Ben de Koning (66) is al jaren directeur-bestuurder van de Frankelandgroep, een organisatie met vijf heel populaire verpleeghuizen, wooncomplexen en een thuiszorgafdeling in Schiedam en Vlaardingen. De eigenzinnige voorman baarde opzien met zijn uitgesproken mening en riante salaris. Wat drijft de man die zichzelf omschrijft als iemand die 'graag de randjes opzoekt'?

Eigenzinnig randjes opzoeken in de zorg

Door Sandra Don, AD
Foto's Jan de Groen

Hij was er liefst negen uur zoet mee. Met het te woord staan van boze landgenoten die hem de ernstigste ziektes toewensten toen hij het begin dit jaar voor elkaar kreeg dat niet alleen de bewoners van zijn huizen een coronavaccinatie kregen, maar ook al het personeel, inclusief de persvoorlichter. Ben de Koning gaf tekst en uitleg in talkshow Jinek. Dat hij urenlang gesprekken voerde, was zijn eigen 'schuld', want in plaats van die boze reacties te negeren, stuurde hij zijn tegenstanders zijn telefoonnummer én de uitnodiging om in discussie te gaan. Ongeveer de helft reageerde. „Ik vond dat ik dit moest doen”, steekt hij van wal. „Als je een omstreden besluit neemt, moet je het ook kunnen uitleggen. Ik sta

nog steeds achter die beslissing. Wij wilden vooral dat iedereen te hulp kon schieten als het nodig zou zijn. Bij code zwart is het alle hens aan dek. En code zwart dreigde. Dan mag je het nog steeds niet met me eens zijn, als je het gesprek maar niet uit de weg gaat.”

Flamboyant

Het tekent Ben de Koning (66). Een man die de randjes opzoekt. Dat houdt het volgens hem 'leuk en spannend'. Maar altijd met de beste bedoelingen. Hij geeft nu eenmaal leiding aan de Frankelandgroep. Huizen die enorm gewild zijn, met een jaarlijkse wachtlijst voor alleen al het verpleeghuis met tweehonderd senioren. Ondanks, of misschien juist dankzij, zijn flamboyante voorkomen. Goed gesoigneerd, vlotte babbel, rijdend in een mooie BMW, wonend in een statig jaren 30-huis én altijd in

voor een gebbetje - willen die ouderen niets liever dan daar hun laatste periode doorbrengen. „Dat snap ik wel, het is hier ook fijn”, zegt hij zonder schroom. „Als het zover is dan mogen mijn kinderen hier ook een kamer voor mij regelen.”

Een ongeleid projectiel? Soms misschien wel. Al weet ik meestal wel waar ik naartoe wil

Of het nu een overleg is met het bouwteam dat verantwoordelijk is voor een nieuw zorgcomplex aan de Nieuwe Haven, grenzend aan het huidige Frankeland in Schiedam, een bijeenkomst met de ondernemingsraad, de raad van commissarissen of de vele

medewerkers die hij tijdens zijn 'beleidspraatjes' toespreekt, De Koning is altijd zichzelf. Hij praat de taal van zijn mensen en doet dat op basis van vertrouwen. „Dat is het sleutelwoord”, legt hij uit. „Als je iemand belazert, heb je een probleem. Belazer je mij, dan heb je een nog veel groter probleem.” De Koning houdt van 'wedstrijdjes', waarbij hij met enige regelmaat buiten de lijntjes kleurt. Maar hij is vooral een mensen-mens. „Want van mensen leer je. Ik heb nog nooit een managementboek ingekeken. Het moet geen trucje worden, daar prikken mensen zo doorheen.” Hoe druk hij ook is, hij begint gerust een praatje met een mede-

werkster die hem 's middags op zijn werkkamer zijn lunch, het liefst een uitsmijter ham, komt brengen over haar haarkleur. „Hé, volgens mij is het nog roder geworden of lijkt het maar zo?” „Nee hoor, dat lijkt maar zo. Het is écht minder”, antwoordt zij, een glimlach achter haar mondkmasker.

Humor

De waarschuwing vooraf van de directeur zelf, dat hij geen bruisend bestaan zou leiden, blijkt onzin. Saai is hij allerminst. Al was het alleen maar omdat De Koning zijn overleggen op een losse, informele manier leidt, met vooral veel humor. Als bijvoorbeeld de datum van 17 juli klinkt als ijkpunt voor de sloop

van het pand waar de nieuwbouw moet komen, leeft de directeur helemaal op. „Dan zijn we net Europees kampioen voetbal”, klinkt het enthousiast. Of als er aan het einde van de beleidspraatjes een filmpje wordt gedraaid van de flashmob waaraan de medewerkers tijdens de eerste lockdown meewerkten, zegt hij zonder schaamte het ritmegevoel te hebben van een dode mug. „Een ongeleid projectiel? Soms misschien wel. Al weet ik meestal wel waar ik naartoe wil.”

„Op naar de wedstrijd”, zegt hij monter, als een overleg met het bouwteam z'n einde nadert. Het Nederlands elftal speelt deze avond tegen Turkije. „Dat is voor

mij wel het hoogtepunt van de dag hoor, sorry jongens.”
 „Nou Ben, dan weten wij ook weer gelijk waar we staan”, reageert een collega ietwat verbolgen. Een opmerking die tekenend is voor zijn eigenzinnigheid. Ben de Koning laat zich niet leiden en laat zich al helemaal niet de mond snoeren. Een ongeleid projectiel? Hij glimlacht.
 „Soms misschien wel. Al weet ik meestal wel waar ik naartoe wil.”

Simpele jurist

Sinds 1986 is De Koning in dienst van de Frankelandgroep, al was het toen nog geen ‘groep’ maar bestond de organisatie uit een tehuis. De geboren en getogen Schiedammer – ‘ik ben maar een simpele jurist’ – begon als manager totdat er in 1990 tegen hem werd gezegd dat hij leiding moest gaan geven aan een organisatie die steeds groter werd en nu vijf verpleeghuizen, wooncomplexen en een thuiszorgafdeling heeft. De Koning werd onlangs 66 jaar. Zijn pensioen is in zicht, maar geen haar op zijn hoofd die eraan denkt terug te treden.

Als je iemand hebt waarmee je dingen kunt delen, heb je weinig anders nodig

„Nee joh, ik vind het nog veel te leuk allemaal. Ik heb de afspraak gemaakt dat ik nog zeker drie jaar blijf, dus men is voorlopig nog niet van mij af”, zegt hij met een knipoog. „Tenzij ik niet meer te pruimen ben, dan houdt het uiteraard op. Of als ik het aanbod krijg voorzitter van Ajax te worden, dan houd ik het zelf voor gezien. Dat lijkt me nou zo grappig om een tijdje te doen.” Op de televisie in zijn huiskamer beleeft het Nederlands elftal deze avond een dramatische start van de WK-kwalificatie. Oranje gaat de rust in met een 2-0 achterstand en verliest uiteindelijk met 4-2. Een wedstrijd lang babbelt De Koning aan één stuk door. Met een schuin oog houdt hij het beeldscherm in de gaten. Heel kenmerkend: zijn voeten kan hij nauwelijks stil houden. Zijn conclusie na de eerste helft: „Het is nog geen écht ingespeeld elftal. Ik vind het een beetje hakerig allemaal.”

In de rust richt De Koning zijn aandacht volledig op zijn gasten, die hij wat te drinken inschenkt. Ook warmt hij de zelfgemaakte tomatensoep van zijn zus op – ‘mijn vriezer ligt er vol mee’ – en vertelt hij over de liefde voor die club uit Amsterdam. Jarenlang had de voetballiefhebber een seizoenskaart bij Ajax. Totdat zijn vrouw Lydia, met wie hij op 19-jarige leeftijd trouwde, zes jaar geleden overleed aan kanker.

Rouwperiode

Haar dood trof hem recht in het hart. Toch kende De Koning geen lange rouwperiode. Dat vond hij niet nodig. De directeur had vooral behoefte aan structuur, zoals een vast werkritme. „Dat geeft je houvast.” Hij kende vooral verdriet in de periode rond de boodschap dat zijn vrouw ongeneeslijk ziek was. „Verdriet voor haar en voor onze twee kinderen vooral. Ik dacht toen al:

ik kom er wel weer bovenop. Maar te weten dat haar toekomst werd weggenomen, dat maakte mij heel treurig. Lydia was zó levenslustig. We hadden net daarvoor nota bene haar 60ste verjaardag groots gevierd. Hier om de hoek, bij de tennisclub.”

De Koning vertelt het allemaal met opvallende nuchterheid. „Wij hebben samen alles meege-

maakt en daar ben ik dankbaar voor. Er was een periode dat we bang waren dat de cv kapot ging omdat we geen geld hadden om hem te repareren. Maar op een gegeven moment ging ik goed verdienen, zoals iedereen wel heeft meegekregen, en konden we leuke uitstapjes maken. Maar echt gekke dingen, zoals een huis met zwembad en een tuinman; dat hebben we niet gedaan. Als je iemand hebt waarmee je dingen

kunt delen, heb je weinig anders nodig.” De werkkamer van Ben de Koning wordt gesierd door herinneringen aan zijn overleden vrouw Lydia en hun kinderen en kleinkinderen. Zijn beloning, hij brengt het onderwerp zelf ter sprake. In 2016 kwam naar buiten dat De Koning op de vierde plek stond op de lijst van topverdieners in de ouderenzorg. Zijn salaris? 289.567 euro per jaar. „Dat is inclusief

pensioenpremie en dus geen bruto of netto bedrag”, benadrukt hij. Het leidde tot een storm aan reacties. Maar schamen voor het bedrag deed hij zich absoluut niet, zei De Koning toen en nu nog steeds. „Ik houd mij aan de wet, doe niks wat niet mag. Ik snap dat mensen het veel geld vinden, maar ik ben blij met mijn salaris. Dat ben ik nog steeds, al zullen sommige mensen daar iets van blijven vinden.”

Nadat de nieuwe norm van 178.000 euro werd ingesteld, moest de ‘grootverdiener’ geld inleveren. De wet bepaalde dat die afbouw in één keer of drie jaarlijkse stappen mocht. De Koning ging niet in één keer overstag, maar deed het stapsgewijs. „Ook dat mocht, ik heb hierin dus ook gewoon de wet gevolgd.”

Lijstjes

Waar Schiedam in sommige lijstjes stevast onderaan bungelt, bijvoorbeeld als het gaat om veiligheid, armoede of om het opleidingsniveau, behoort de Frankelandgroep al enige tijd jaarlijks tot de top-3 van bijvoorbeeld beste werkgevers, beste verpleeghuis en kent het een heel laag ziekteverzuim. Bovendien: de doelgroep staat in de rij.

Hoe dat kan? „Dat is vrij simpel”, stelt De Koning, zijn voeten nog altijd druk in beweging. „Vriendelijkheid en gastvrijheid staan

Je bent toch geen 80 plus geworden om een badkamer te gaan delen met iemand die je niet kent?

bij ons voorop. Iedereen groet elkaar. Doe je dat niet, dan heb je hier niks te zoeken. Als dat zelfstandig wonen écht niet meer gaat, dan komen mensen bij ons. De houdbaarheidsdatum van onze bewoners is nog maar kort. Het is dan ons werk om er het beste van te maken en daar zijn onze medewerkers goed in. Ik hoor vaak kinderen zeggen dat ze zo blij zijn dat hun vader of moeder een eigen kamer heeft. Wij vinden dat niet meer dan logisch. Je bent toch geen 80 plus geworden om een badkamer te gaan delen met iemand die je niet kent? Daar hoeft je de kleuterschool niet voor te hebben afgerond hoor.”

Rendag

De Koning puft even uit voordat hij achter zijn computerscherm gaat zitten om online in gesprek te gaan met een student die binnenkort afstudeert aan de Erasmus Universiteit. Ook dit

soort gesprekken is onderdeel van zijn werkzaamheden. Hij heeft een, zoals hij dat noemt, ‘rendag’ met een crisisoverleg over de zorg in de regio die onder druk staat en straks weer een ‘beleid-spraakje’. Wat drijft hem toch? „Ik vind het gewoon leuk”, luidt zijn simpele antwoord. „Ik zie overal een wedstrijdje in en als ik eenmaal het duel aanga, dan wil ik ook winnen.”

Hij zal nog zeker drie jaar de Frankelandgroep blijven dienen. „Ik werk hier sinds 1986, maar er is nog geen dag hetzelfde geweest. Wat ik heb geleerd is dat het als baas vooral belangrijk is om te weten wat je niet kan. Ik kan heel veel dingen niet, weet ik nu, maar het motiveren en stimuleren van mensen is wel aan mij besteed. En ik kan een koers uitzetten. Daar kom je blijkbaar best ver mee.”

Lees hier het artikel op AD.nl

Extra puzzel

Zweedse puzzel

BELANG- HEBBENDE	GROND	KORTE FILMOPNAME	AMERIKAAN- SE DANS	ACHTER- BUURT	HAASTIG OPSCHRIJVEN
BUITMAKEN	VERGE- ZELLEN			BEHAAGLIJK	
VOORZETSEL		ONDERKOMEN	VIJANDSCHAP		
FINANCIËLE TERM			GUNSTIG		
TONEN			REEKS	HANDVAT	
TE KOOP AANGEBODEN		WIJZE			IN MINDERING GEBRACHT
POPPEKAST- FIGUUR		SNOEPGOED		BOERENBEZIT	
UNIFORM			DRIFT	ONTSLOTEN	
DEEL VAN EEN MES	VEEZIEKTE		VERLICHTINGSMIDDEL	IDEE	
	KUNST- PRODUCT			HOEVEELHEID	
		ONHEILS- GODIN			IJZER
		LICHAAMS- DEEL			HEBREEUWSE BIJBEL
ZUIVEL- PRODUCT	ACHTERZIJDE				BURCHT
	WIND- RICHTING			HANDSCHRIFT	
				BEVEL	PLAATS IN NOORD- BRABANT
GECASTREER- DE STIER		ALLEENSPEL			
		HEER			
GEEST					
VUILNISBELT			OMROEP		

Frankelandgroep krijgt trofee 'partner in sociaal ondernemen'

Door Els Nauta

De Frankelandgroep heeft sinds begin december 2020 met Stroomopwaarts in het Sociaal Werkpact MVS (Maassluis, Vlaardingen, Schiedam) afspraken gemaakt om extra werkplekken te realiseren voor mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt.

Door het ondertekenen van het convenant Sociaal Werkpact MVS onderschrijven we de sociale opgave van de gemeenten Maassluis, Vlaardingen en Schiedam. Aangezien we voldoen aan de door Stroomopwaarts gestelde criteria, mag de Frankelandgroep twee jaar lang het keurmerk 'partner in sociaal ondernemen' gebruiken. Met dit keurmerk onderscheiden we ons als sociaal ondernemer. We waren natuurlijk al heel trots op dit keurmerk! Als kers op de taart kreeg onze directeur zorg, Roel van Tongeren, 15 april ook nog een trofee uitgereikt door de directeur van Stroomopwaarts, Nicole van der Wekken.

Nieuw samenwerkingstraject

Net zoals Stroomopwaarts vinden we dat iedereen ertoe doet en mee moet kunnen doen in de samenleving. Ons nieuwste samenwerkingsproject is een opleidingstraject voor een aantal mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Zij zijn een korte periode bij ons werkzaam als gastvrouw/-heer, waarin we bekijken of er een wederzijdse 'klik' is en of de kandidaten geschikt zijn voor een opleiding in de zorg. Indien hiervan sprake is, dan kunnen zij starten met een opleiding verzorgende niveau 2 en vervolgens - als dit wenselijk/mogelijk is - doorgaan naar de opleiding verzorgende niveau 3.

2020-2022

**PARTNER IN
SOCIAAL ONDERNEMEN**

Initiatief van Stroomopwaarts

Schakelen van hapjes naar spelletjes

Door Kirsty de Gier

Jarenlang was het vaste prik ... dinsdagmiddag: hapjesmiddag in Jacobs Gasthuis. Dit was altijd smikkelen met friet en een snack. Veel bewoners waren hier blij mee toen er nog geen brasserie was en er ook geen friet bij de maaltijd werd geserveerd, terwijl een patatje op zijn tijd best lekker is! Nu de bewoners de luxe van de brasserie ervaren en er regelmatig friet voorbijkomt, met onder andere die heerlijke kippenpoten, is er minder behoefte aan de hapjesmiddag. Tijdens het opstarten van de activiteiten is besloten de hapjesmiddag te laten vervallen en plaats te maken voor een gezellige spelletjesmiddag. In mei vond de spelletjesmiddag voor het eerst plaats en wel met groot succes. De foto's zeggen genoeg! Alle denkbare spelletjes komen op tafel zoals Rummikub, Ganzenbord, Triominos en Mens-Erger-Je-Niet. De bewoners van Jacobs Gasthuis blijken zeer competitief. Het fanatisme om te winnen is groot.

Genieten in het nieuwe normaal

Als alles straks weer open mag,
dan overheerst de lach
bij wie nog lachen kan.
Het vroeg een lange adem.
We potten op en teerden in,
er werd gerammeld op een koekenpan.

Omarm de vrijheid die je miste.
We wisten niet beter
tot het plots niet meer kon.
Pak een terras, hef het glas,
pak mekaar stevig vast.
Voor samen ga je niet meer op de bon.

Bezoek eenieder die je lief is.
Er zijn mensen die je
wat graag zien vandaag.
Omdat je gezien hebt wat echt telt,
moet je waken te vervallen
in 't oude vertrouwde onnozele gejaag.

De voorspellingen zijn gunstig,
maar voor je het weet
lopen we toch weer vast.
Het gevaar dat loert?
Bij back to normal
loop je jezelf snel voorbij, dus opgepast.

Wie in het nieuwe normaal
in het oude tempo
met z'n krachten smijt,
raakt zichzelf kwijt en moet
om zich te beschermen
z'n eigen lockdown pakken op z'n tijd.

Even pas op de plaats,
wanneer onbalans dreigt.
Als je alles weer mag doen,
verlang je mogelijk,
da's menselijk, ook af en toe
terug naar de ongekende rust van toen.

Door Frank Vester

Weg met de coronakapsels!

Door Diana Snoek

Uitgroei, gespleten haarpunten, verstopte poriën en woeste wenkbrauwen: onze kapsels en gezichten hebben flink te lijden gehad onder de gesloten kapperszaken en schoonheidsspecialisten.

De kappers en schoonheidsspecialiste van de Frankelandgroep slaakten een zucht van opluchting en blijdschap toen zij tijdens de persconferentie hoorden dat zij vanaf 2 maart weer aan de slag konden.

En daar zijn ook heel veel bewoners en cliënten erg blij mee!

Na een sluiting van bijna drie maanden waren de bewoners toe aan een knipbeurt en fijne gezichtsbehandeling. De agenda's van deze professionals stonden de eerste maanden van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat helemaal vol. Nu begint het weer wat normaler te worden, aldus één van de kapsters.

Ook zo toe aan een knipbeurt, gezichtsbehandeling of ontspannen massage?

Onze Frankelandgroep kappers en de schoonheidsspecialiste staan voor u klaar.

Openingstijden van onze kapsalons en de schoonheidssalon

Kapsalon Frankeland

Van maandag t/m vrijdag geopend
Lucienne Zwarts: 010-4264925

Schoonheidssalon Frankeland

Iedere woensdag en vrijdag geopend
Joyce Kriek: 06-36151198

Kapsalon Schiewaegh

Iedere woensdag, donderdag en vrijdag
geopend
Jacqueline de Winter: 010-4093200

Kapsalon Harg-Spaland

Iedere maandag en vrijdag geopend
Maandag: Senay Ercanlar: 06-41870124
Vrijdag: Silvia van den Bos: 06-53441034

Kapsalon Vaartland

Iedere donderdag, vrijdag en zaterdagochtend
geopend
Netty Horn: 010-4759376

Samen luisteren naar muziek

Door Monique Schenk

Muziek verbindt, maakt stoffen los in de hersenen waar wij blij en gelukkig van worden. Muziek kan ons letterlijk in beweging brengen. Onderzoek wijst uit dat bij het luisteren naar muziek onze hersenen synchroon gaan lopen op de maat. Het feit dat we automatisch in de pas gaan lopen bij een drumband laat ons goed zien hoe dit werkt.

Muziek wordt daarom bij allerlei situaties ingezet om ons om wat voor reden dan ook te beïnvloeden. Denk hierbij maar eens aan de sportschool, de winkel, een wachtkamer en het leger. Het belang en de beïnvloeding die muziek kan hebben in ons leven wordt hierdoor nogmaals benadrukt.

Al enige tijd ben ik met hulp van collega's en mantelzorgers bezig met het maken en opstellen

van muziekljsten wanneer daar vraag naar is. De redenen hiervoor zijn verschillend, bijvoorbeeld bij onrust, verdriet, boosheid of activeren en natuurlijk zingeving.

Wanneer contact om de een of andere reden wordt bemoeilijkt kan muziek een hulpmiddel zijn in de zorg maar ook tijdens bezoek. En het allerbelangrijkste: muziek luisteren samen of alleen kan zo fijn zijn!

Reacties hierover krijg ik vaak terug via de mantelzorgers. Zij hadden er eigenlijk niet meer aan gedacht, maar hoe fijn is het om nog eens samen te kunnen luisteren, mee te zingen of even mee te deinen op de muziek van vroeger? Herinneringen van toen die weer een plaats krijgen, samen een dansje, zacht meeneuriën, het kan allemaal met muziek.

Hoe fijn is het om nog eens samen te kunnen luisteren, mee te zingen of even mee te deinen op de muziek van vroeger?

Het opstellen van een muziekljst lijkt moeilijk maar in de praktijk valt dit reuze mee.

Uit verschillende onderzoeken blijkt dat de muziek die we horen van het 13^e tot 30^e levensjaar sterk verankerd blijft in ons geheugen. Een kleine rekensom en het opzoeken van muziek uit die tijd zou al een begin kunnen zijn om een mooie muziekljst op te stellen.

Bij het maken van zo'n muziekljst moet men zich afvragen wat er vroeger thuis werd gespeeld, geluisterd en welke muziek de voorkeur had. Niet alleen leeftijd speelt hierbij een rol, maar ook belangrijke gebeurtenissen in het leven zoals trouwen, kinderen krijgen, je partner, verjaardagen en dergelijke. Met welke muziek leerde men elkaar kennen, wat werd er toen gespeeld? Eenvoudige middelen zijn onder andere de CD's en de CD-speler of nog iets verder terug, het draaien van platen. Een muziekljst kan tegenwoordig heel goed gemaakt worden door muziek te streamen via bijvoorbeeld Spotify of een andere streamdienst. Handige hulpmiddelen bij het maken van persoonlijke muziekljsten zijn bijvoorbeeld een tablet, oude mobiele telefoon of gewoon een ouderwets kladblok.

Bij het opstellen van een muziekljst wordt vooral gelet op de opbouw van de muziek en het doel. Welk lied staat er als eerste op de lijst en waar wil men mee afsluiten? Gaan we samen luisteren, wil men in goede stemming wakker worden, rustig gaan slapen of samen in beweging komen? Muzieksmaak kan veranderen in de loop der jaren. Luisterde u met uw familielid, vriendin of kennis vroeger graag naar jazz? Deze muziek zou op dit moment verwarrend kunnen zijn of irritatie en onrust kunnen opwekken. De voorkeuren voor klassieke muziek kunnen ook heel divers zijn. Een uitvoering van André Rieu is nu eenmaal geen uitvoering van het Filharmonisch orkest dat Mozart, Bach of Mahler speelt. Licht klassieke muziek of zwaardere muziek, het is wel degelijk een verschil van smaak.

Het beste is om de gekozen muziek ook samen te luisteren. Zo kunnen er fragmenten uitgehaald worden of juist worden toegevoegd en krijgt men de perfecte muziekljst. Als muziektherapeut kan ik het u van harte aanbevelen.

U kunt bij vragen over dit onderwerp altijd bij mij, of mijn collega-muziektherapeut, terecht. Tevens vinden wij het erg leuk als u uw ervaringen op dit gebied met ons wil delen.

U kunt uw ervaringen per e-mail sturen naar: m.schenk-kuijpers@frankelandgroep.nl

Wilt u zelf een muziekljst op Spotify maken, maar weet niet hoe?

Kijk hier voor een stap-voor-stap uitleg op <https://computertotaal.nl/artikelen/how-to/hoe-maak-ik-een-spotify-playlist-2/> of scan de QR-code.

Koningsdag in Frankeland

Door team activiteitenbegeleiding, locatie Frankeland

Koningsdag, normaal gesproken een gezellige dag waarop kinderen – op allerlei bijzondere locaties en via de echo’s van portieken – massaal hun blokfluit-talenten presenteren aan het ‘langs-de-kleedjes-slenterende’ publiek. De tijd dat we nog onbezorgd konden koekhappen, niet wetende wie er allemaal nog meer aan die touwtjes had gelikt. Laat staan dat je bewust nadacht over het feit wie je al voor was gegaan bij het appelhappen uit een grote bak met water!

De dag dat we het, normaal gesproken, helemaal prima vonden om huisgemaakte oranje-tompoesjes met iets te dun glazuur zomaar op te eten. Niet bedenkend of er misschien - in een onbewaakt ogenblik - ongewassen vingertjes stiekem van de kleverige toestand hadden gesnoept. Dat er nog levende boter-kaas-en-eieren spellen konden worden gespeeld, zonder de anderhalve meter afstand. De dag dat we het heel normaal vonden om een euro te vragen voor het geven van een compliment!

Vooruitziende blik?

Er waren eigenlijk voor het coronatijdperk al mensen op kleedjes, die coronaproof hun diensten

aanboden aan de oranje mensenmassa. Zonder dat ze dit konden bevroeden uiteraard, want niemand had nog van corona gehoord. Zo zou spijkerpoepen of spijkerslaan nu als redelijk veilig kunnen worden gezien, net als ezeltje prik. Ook het sjoelen en het blikgooien kan in principe met een gerust gevoel worden gedaan.

Vorig jaar

Nadat corona uitbrak vorig jaar, werd al snel duidelijk dat Koningsdag niet zoals gebruikelijk zou kunnen worden gevierd. Dat was even wennen voor ons toch wel koningsgezinde volk. Koningsdag werd Woningen dag genoemd. Met andere woorden: blijf thuis en vier het feest vooral digitaal. Zo werden er spullen online verkocht en konden kinderen videobellen met de koning, de koningin en de prinsessen.

Dit jaar was het niet veel anders. Er was sprake van een lockdown en een avondklok. En hoewel het koninklijke gezin Eindhoven bezocht, werd mensen gevraagd het koningsdagprogramma thuis voor de televisie te volgen en de oranje slingers vooral in hun eigen woonkamer op te hangen. Terrassen

bleven dicht en gemeenten riepen mensen op om drukke plekken in de stad te vermijden.

Wat kan er wel?

Toch was er één plek in Nederland waar iets meer mogelijk was, namelijk in het verpleeghuis! Omdat de vaccinatiegraad daar hoog genoeg werd geacht, kon hier begin april al worden versoepeld. Daar heeft het team van de activiteitenbegeleiding van locatie Frankeland gretig op ingespeeld. Er werd niet alleen een activiteitenprogramma ontwikkeld voor de maanden april en mei, met daarin de opstart van het Grand Café en de bingo, maar ook Koningsdag mocht worden gevierd! En zo geschiedde ...

Op deze bewuste feestdag, waarbij het devies ‘blijf thuis’ door het merendeel van de Nederlanders trouw werd nageleefd, hebben we de bewoners van locatie Frankeland mogen vermaken op een koningsgezinde wijze. Naast de activiteiten die op de verpleegafdelingen werden georganiseerd, was er in de Havenzaal ook een pubquiz met vragen over het koningshuis. Het was een spannende, levendige en vooral plezierige competitie. Ondanks een aantal moeilijke vragen, waren er regelmatig meerdere winnaars in één ronde die met de benaderingsvraag alsnog met elkaar moesten wedijveren om een mooie prijs.

Lekker eten

Tegelijkertijd werd er genoten van vers gebakken patat en snacks, aangeboden door het Frietuurtje. Later op de dag kregen we zelfs van de HEMA nog een telefoontje om gratis tompoezen op te halen, die we mochten uitdelen op de afdelingen. Oer-Hollands gebak waarvan we zeker wisten dat het oranje glazuur precies goed zou zijn, want de HEMA is op dat gebied een specialist. Als wij u voor alle complimenten die wij nadien kregen een euro hadden moeten geven dan was het ‘complimenten-kleedje’ zeker een overweging waard voor volgend jaar! Met andere woorden: het was een onbetaalbare dag!

De werkdag van ...

Donna Zwanenburg dansdocente

Door Rob Besseling

Kleuterballet

Vroeger was ze een heel beweeglijk kind, reden waarom haar moeder haar naar kleuterballet liet gaan. "Ik wilde altijd dansen. Of liever: de show stelen."

Ze werd ouder en ze wilde méér. "Ik wilde stoerder dansen, op een ander niveau. Ja, ik had ambitie genoeg. Later ging ik wedstrijden dansen waardoor ik tot mijn 13e op hoog niveau kon presteren. Toen werd het me wel duidelijk: ik wilde later iets met bewegen gaan doen."

Bewegen als beroep

"Ik ging naar de havo en slaagde voor dat diploma omdat mijn doel was een hbo-dansopleiding te volgen. Ik werd daar verschillende keren voor afgewezen maar heb toch doorgezet. Want dansen is mijn grote passie."

Aan de 'Codarts University of the arts' in Rotterdam deed ze een allround studie, van tapdance tot jazz en urban. Ze leerde daar hoe ze kleine kinderen moest leren dansen. En daarna leerde ze hoe ze ouderen aan het bewegen kon krijgen. Ze heeft een 'Bachelor in dance education.'

Sinds juli 2017 werkt ze als zelfstandig docent.

Werknemers

"Ik heb een tijdje danslessen gegeven aan medewerkers van de Frankelandgroep, toen er een vacature bewegingsagoog verscheen waarop ik meteen heb gesolliciteerd. En zo ben ik hier dansdocent geworden."

Donna koos er bewust voor om dansjuf te worden, om haar passie voor bewegen aan anderen door te geven. "Ik wilde heel graag. Mijn moeder heeft mij altijd geleerd dat opgeven geen optie is, daar heb ik me altijd aan vastgehouden."

Doel

"Ik kreeg bij mijn aanstelling mee dat ik mensen aan het bewegen moest krijgen. Ik probeer het daarom zo aan te bieden dat deelnemers de muziek herkennen en mijn enthousiasme oppakken. Ik motiveer de mensen te bewegen zonder daar teveel nadruk op te leggen. Het zijn op-en-neer bewegingen, rek-en-strek-bewegingen, alle soorten bewegingen voor alle spiergroepen. Maar dan dansende."

Extern

Donna is in dienst van de Frankelandgroep. Zij danst in een week zestien productieve uren op verschillende afdelingen binnen vier van de vijf locaties van de organisatie, inclusief een avonduur per afdeling. Ook heeft ze, buiten de Frankelandgroep, nog drie andere werkgevers waar ze danslessen geeft. Ze haalt de deelnemers zelf op en begeleidt ze naar de danslocatie. "Belangrijk is dat de deelnemers – bewoners en bezoekers van de dagopvang – redelijk fit zijn om te kunnen bewegen. Soms zijn er maar vier dansers en danseressen, een andere keer kunnen dit er vijf-entwintig zijn. Als er zo weinig mensen deelnemen kan ik hun gerichte aandacht geven."

Het belangrijkste bij de danslessen is dat deelnemers samen plezier hebben

Aandacht

"Vaak zeggen mensen meteen: 'ik kan niet dansen.' Dan geef ik hun meer aandacht om over de denkbeeldige drempel te stappen. Daar gaat het immers om, dat is het doel. Het is nu zitdansen vanuit de stoel, en iedereen kan er aan meedoen. Het woord 'zitdansen' vind ik verwarrend. Het wordt vaak gezien als gymmen, maar dat is het niet. Het is dansen, omdat het om typische dansaspecten gaat: de manier van bewegen, om wat we ermee willen uitdrukken. Het is niet alleen maar strekken en rekken, het gaat echt om dansen. Daarbij is de muziekkeuze belangrijk. Ik zou het ook interessant vinden om staand danslessen te geven, bijvoorbeeld aan een balletbarre."

Resultaat

"Het belangrijkste bij de danslessen is dat deelnemers samen plezier hebben. Ik motiveer de bewegingen door vragen te stellen en weerstanden weg te nemen. Dat geeft de mensen veel voldoening en ik krijg waardering terug, zoals bijvoorbeeld een applaus. Laatst zei een dame aan het einde van de les: 'Bedankt hè, meissie ...' Daar doe je het als dansjuf voor."

Afwisselend

"Ik heb veel dingen zelf moeten uitzoeken en ervaren. Ik kan me gelukkig goed inleven en begrijp vaak sneller waarom een deelnemer anders reageert. Het werk is afwisselend, zo leer ik bijvoorbeeld liedjes die ik nog niet ken. Om zelf fit te blijven doe ik aan sport en danstraining. Wanneer ik een aantal weken dezelfde les heb gedaan, probeer ik op die manier inspiratie te vinden om nieuwe dansjes te bedenken."

Ankertje

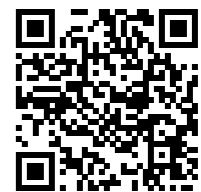
"Met een groep deelnemers van de dagbesteding speelde ik als afsluiting de plaat 'Soerabaja' van Anneke Grönloh. Er was een van oorsprong Indonesische deelnemster. Zij ging tijdens deze muziek onbedaarlijk en

heftig huilen. Ik probeerde haar daarin bij te staan en toen ze weer een beetje gekalmeerd was zei ze: 'Ik ben je zo dankbaar dat je dit lied hebt opgezet. Ik heb het al veel te lang niet meer gehoord. Het roept heel veel herinneringen aan vroeger op.' Ze had tranen van verdriet en tranen van vreugde toen ze weer even terug in haar jonge jaren was. Muziek bleek voor haar een ankertje te zijn naar het verleden. Dat gebeurt bijvoorbeeld ook als ik de plaat 'De smokkelaar' afspeel. De dansers weten vaak niet meer wie dat lied zongen, maar ze zingen de muziek van de eerste tot en met de laatste zin helemaal mee ..."

De twee Jantjes hadden in 1956 een grote hit met 'De Smokkelaar'. De een was Jantje Hendrikx, de ander was Johnny Hoes (bron: Youtube).

Luister hier naar
'De Smokkelaar'

"Bedankt hè, meissie ..."

Fleurig voorjaar

Door Ingrid Woelms

Daar stonden ze ineens in onze hal: ruim honderdveertig, ja u leest het goed, hon-derd-veer-tig voorjaarsstukjes voor alle bewoners én huurders van Schiewaegh! Wat een ontzettend lief gebaar van onze vaste bloemist 'Corona'.

Aan de activiteitenbegeleiders en de collega's van de Serre de eer om al deze stukjes uit te delen. En dat deden wij met plezier. Als olijke marktkooplieden liepen we met onze overvolle, fleurige karren het pand door. We zagen onze kans schoon en maakten op deze manier meteen weer een gezellig praatje met alle bewoners en huurders. En wat waren de mensen blij verrast! Vooral het feit dat er voor iedereen een exemplaar bezorgd was, zorgde

voor de nodige verbazing en dankbaarheid. De stukjes kwamen in vensterbanken, op tafeltjes, naast bedden en zelfs in de afdelingshuiskamers te staan. En als een bewoner of huurder niet thuis was, stond hen bij thuiskomst gewoon een vrolijk voorjaarsstukje op te wachten bij de voordeur. Namens iedereen van Schiewaegh willen we bloemist 'Corona' hartelijk bedanken voor dit prachtige gebaar!

De handwerkclub pakt de draad weer op

Door Linda van Hassel

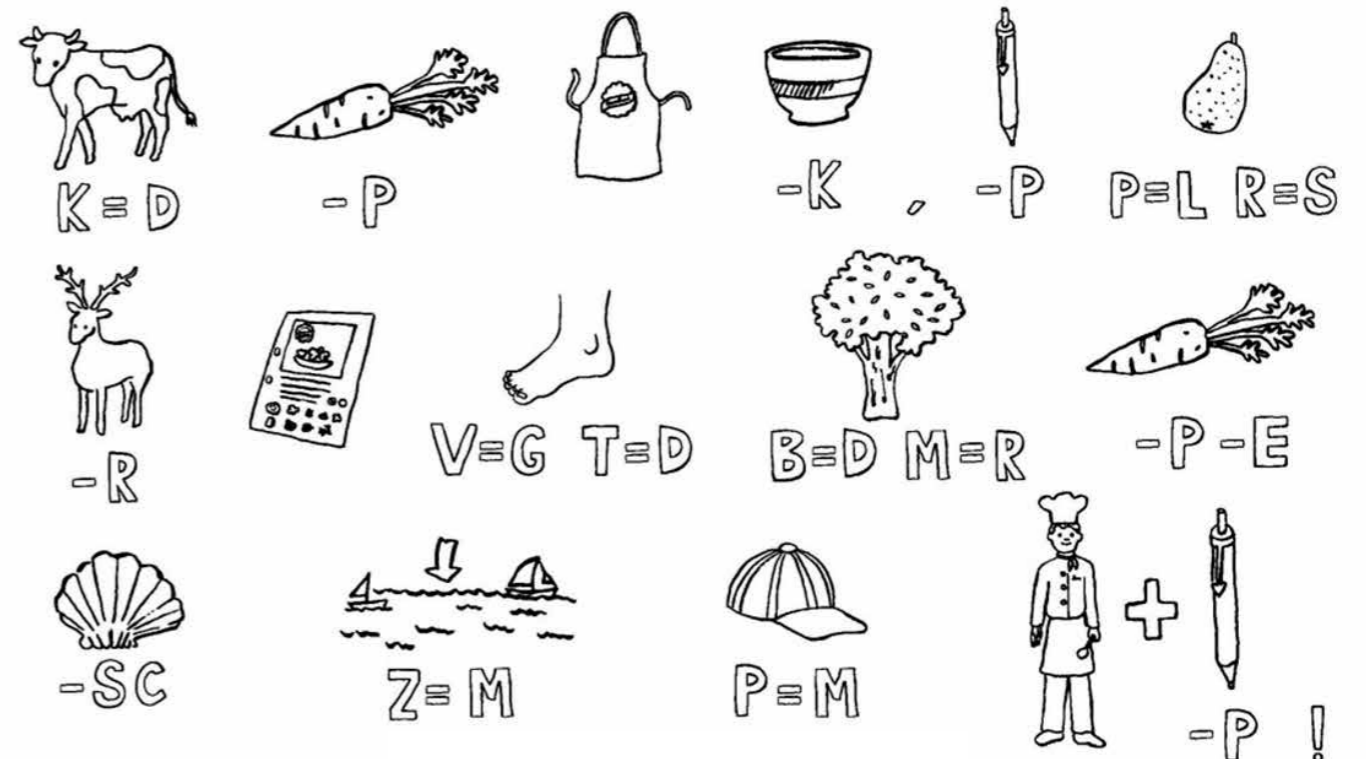
Op een mooie dinsdag in april zijn we weer gestart met de activiteitenclubs. Om dat te vieren was er voor iedereen iets lekkers bij de koffie. De dames van de handwerkclub konden niet wachten om weer in elkaars gezelschap aan hun hobby te werken. Het weerzien was enthousiast en gezellig.

De maanden hiervoor hebben de handwerksters niet 'stil gezeten'. In deze periode hebben zij, ieder op hun eigen afdeling, een hoop werkjes gemaakt. Het eerste kwartier stond dan ook in het teken van het showen van de gemaakte projecten. De dames hadden elkaar veel te vertellen en het uur was zo om.

"We kijken nu al reikhalzend uit naar de volgende keer om weer fijn samen te haken, breien en borduren," aldus een deelnemster.

Rebus

We kunnen weer bewoners ontvangen!

Door Marlies Engel

Na maandenlang geen gasten te hebben gehad, mochten de brasserieën op 19 april gelukkig de eerste bewoners weer verwelkomen. Hoe hebben onze collega's dat ervaren? Ik vraag het Jacqueline van Saus, subhoofd horeca in de brasserie van Harg-Spaland.

Wennen

"Nou, het was wel weer even wennen hoor," vertelt Jacqueline lachend. "Natuurlijk hebben we de afgelopen maanden niet stilgezeten, maar het was wel heel anders werken. In coronatijd kookten we en hielpen we daarna met het ronddelen van de maaltijden op de afdelingen. Maar dat is veel overzichtelijker en beter te plannen dan wanneer de mensen komen eten in het restaurant. Dus ja, dat was even flink schakelen voor ons! Inmiddels hebben we de oude routine gelukkig wel weer helemaal te pakken hoor. Maar maandag de 19e hadden we ook nog een lunch voor vijftien collega's op de planning staan. Dat was wel echt even stressen, we wisten gewoon niet meer hoe we dat moesten organiseren!"

Anders

Hoe hebben zij en haar team het werk de afgelopen maanden ervaren?

"Héél anders dan anders. Zoals ik al zei, we hadden totaal geen last van de normale druk en stress van het werken in een restaurant. Het liep allemaal op rolletjes eigenlijk. We hielpen na het koken met het ronddelen van de maaltijden op de afdelingen. Dat was ook wel heel erg leuk om te doen. Bij ons in de brasserie komen voornamelijk de bewoners van afdeling 1, onze somatische afdeling. Die kennen we dus wel aardig. Maar nu kwamen we ook op de PG-afdelingen en leerden we ook daar de bewoners een beetje kennen. Dat vonden we ook wel leuk."

Samenwerking

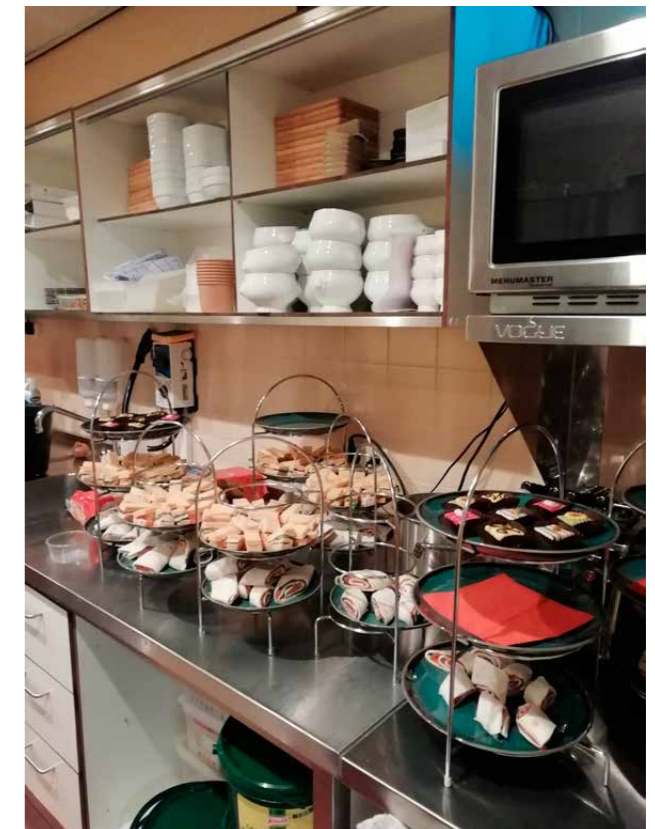
En heeft deze andere manier van werken ook nog effect gehad op het team en de samenwerking? "Waar we erg van genoten hebben is dat we als compleet team pauze konden houden. Dat kan normaal nooit, en dat hebben we nu dus ook weer moeten afschaffen. Helaas. Maar we hebben ook de tijd gehad om nieuwe gerechten uit te proberen en bestaande recepten te perfectioneren. We hebben in de brasserie een prachtig nieuw saladebuffet ingericht waar we heel blij mee zijn.

Ook hebben we het meubilair op het terras vervangen. Dus daar kunnen de mensen nu weer van genieten! Gelukkig werkt het weer fantastisch mee!"

Geleerd

Hebben jullie ook dingen geleerd of ontdekt tijdens de coronatijd die je wilt vasthouden? Daar hoeft Jacqueline niet lang over na te denken. "Het is nog wat duidelijker geworden dat de maaltijd voor onze bewoners het hoogtepunt van de dag is. Dus we doen nog nèt even wat meer ons best om er een feestje van te maken. Ook in de presentatie van het eten en in de bejegening van onze gasten. Ook hebben we gemerkt dat als mensen in hun eentje op hun kamer eten, ze daardoor minder trek hebben en ook minder eten. Over sommige bewoners heb ik me echt zorgen gemaakt! Het bekende gezegde: 'Zien eten, doet eten' klopt echt. Ook daarom is het zo fijn dat mensen weer hier beneden gezellig samen kunnen komen eten! In de coronatijd hadden we wel wat meer ruimte om helemaal op maat te koken. Er waren bewoners die we echt hebben moeten verleiden om weer wat te gaan eten. Die vroegen we elke dag waar ze zin in hadden en dat maakten we dan voor ze. Daar hebben we nu niet altijd genoeg tijd meer voor. Nu mensen weer in de brasserie kunnen kiezen van een menu, en ze weer samen kunnen eten, zien we wel dat het alweer stukken beter gaat! We hoeven ons nu eigenlijk over niemand meer zorgen te maken."

Het is nog wat duidelijker geworden dat de maaltijd voor onze bewoners het hoogtepunt van de dag is

Vleugel

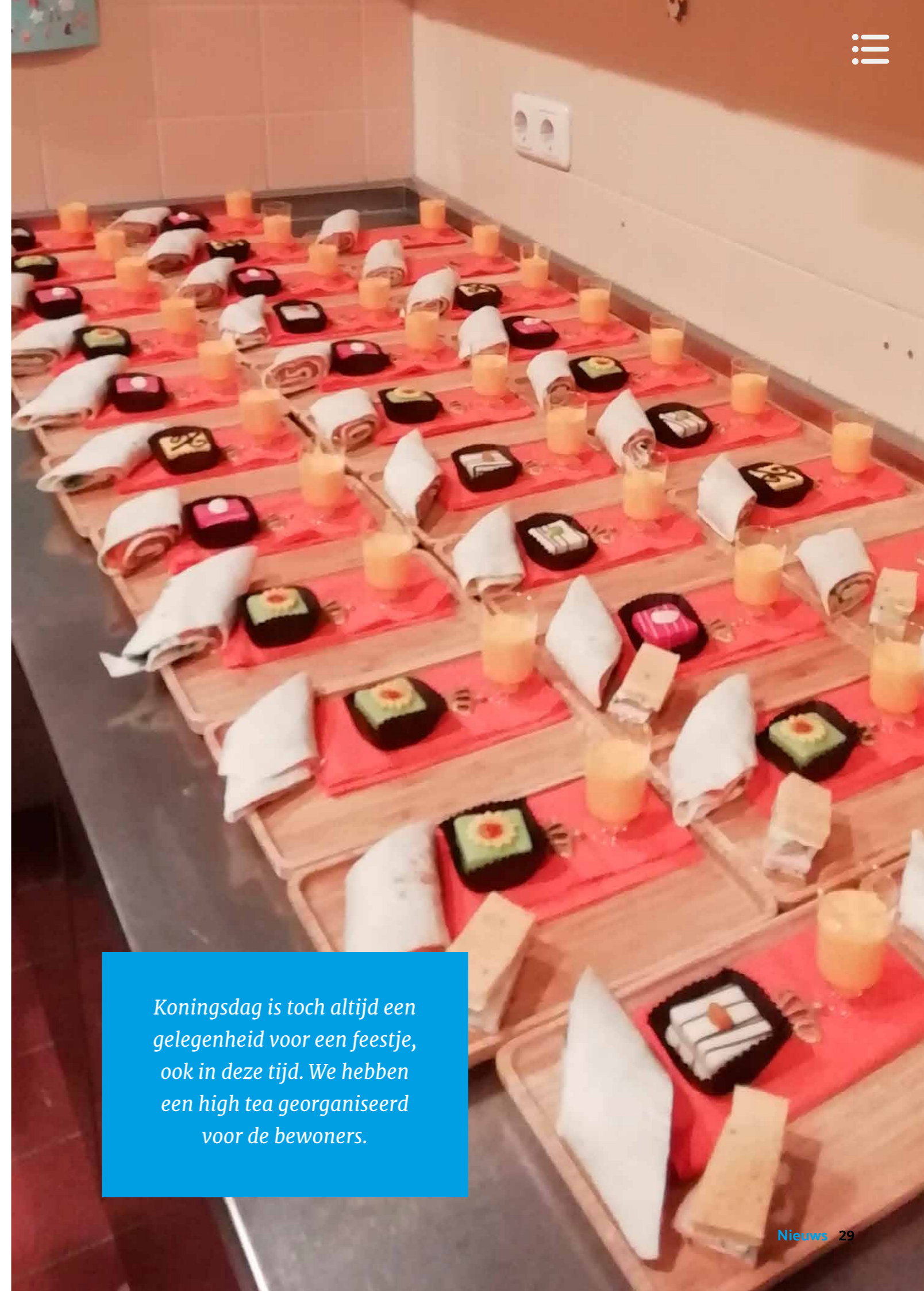
De afgelopen periode zijn er best wat bewoners overleden, en zijn er ook veel nieuwe bewoners in Harg-Spaland komen wonen. Wat doet dat met jullie als medewerkers, en hoe ga je daarmee om? "We hebben inderdaad van een aantal vaste gasten afscheid moeten nemen. Dat is heel erg triest, die missen we ook echt. Normaal gebeurt dat natuurlijk ook, maar dan gaat het heel geleidelijk. Nu hebben we ineens te maken met een behoorlijk aantal mensen die er niet meer zijn, en veel nieuwe mensen die nog nooit in de brasserie hebben gegeten. In het begin was het hier daarom ook veel minder druk dan we gehoopt hadden. Maar gelukkig beginnen de gasten nu wel terug te komen. Er zijn bijvoorbeeld drie nieuwe bewoners van afdeling 3, die gezellig samen komen eten. Een van hen is van de week ook achter de vleugel gekropen, ze blijkt hartstikke goed te spelen! Dat zijn dan weer de leuke dingen. We willen ook graag in samenspraak met de verzorging wat meer mensen af en toe beneden laten eten, zodat ze het kunnen ervaren. Zeker de nieuwe bewoners willen we graag een keer kennis laten maken met wat de brasserie biedt. Nu kunnen de bewoners van afdeling 2 en 3 natuurlijk op de huiskamers eten, maar in de brasserie voelt toch meer als een uitstapje, als echt 'uit eten'. Bovendien kunnen dan mensen van verschillende afdelingen ook samen eten. Dat kan heel gezellig zijn!"

Opening

Hebben jullie nog iets speciaals gedaan voor de opening? "Natuurlijk hebben we de brasserie vrolijk versierd, het was tenslotte wel een feestelijke gelegenheid vonden wij. En daar hoorde ook echt champagne bij!"

En vlak na de opening was het ook Koningsdag, hebben jullie daar nog speciale aandacht aan besteed? "Ja zeker, uiteraard! Koningsdag is toch altijd een gelegenheid voor een feestje, ook in deze tijd. We hebben een high tea georganiseerd voor de bewoners. Op afdeling 2 en 3 waren die op de huiskamers, en op afdeling 1 hebben we iedere bewoner op de eigen kamer een plankje gebracht met daarop een wrap, een stukje appeltaart en voor een extra feestelijk effect een mini-advocaatje. We hebben met een spuitzak advocaat in een borrelglasje gespoten en vlak voor serveren versierd met een toefje slagroom. De mensen vonden het heerlijk! En omdat het stralend weer was hebben ook veel mensen op het terras genoten van een lekkere versnapering en het zonnetje. Dat was voor ons ook echt een topdag!"

Koningsdag is toch altijd een gelegenheid voor een feestje, ook in deze tijd. We hebben een high tea georganiseerd voor de bewoners.

Nationale Pannenkoekdag

Door Diana Snoek

De kleuters van het kinderdagverblijf kwamen speciaal op 19 maart naar de dagbesteding om samen met de cliënten Nationale Pannenkoekdag te vieren.

Voor de kleintjes werden de pannenkoeken op het kinderdagverblijf gebakken. De cliënten hadden de eer de pannenkoeken te nuttigen die, hoogst persoonlijk, door onze eigen kok waren gebakken. De traditionele traktatie, met alles erop en eraan, was om te smullen!

Nadat de buikjes rond waren gegeten, maakten de kinderen krijttekeningen op de stoep. Onze cliënten konden dit, van achter de ramen, goed bekijken. Niets leuker dan delen en geven, toch? Als afsluiting werden over en weer cadeautjes uitgedeeld. De kinderen hadden voor al onze cliënten bloemen en een lief kaartje meegebracht. En andersom kregen alle kinderen een boekje van de klassieker Dikkie Dik. Aan alle leuke dingen komt een eind, dus ... tijd om te gaan! Bij het vertrek werd er luidkeels gezongen door de jonkies. Aan de glunderende ogen en grote glimlachen te zien, deed deze levendige middag iedereen goed!

De organisatie over Pannenkoekdag

We zijn trots op de Nationale Pannenkoekdag in Nederland! Op 19 maart was het de veertiende keer dat we Nationale Pannenkoekdag in Nederland vierden. Vanwege de coronamaatregelen was deze anders dan anders, maar zeker weer een groot succes. En daar zijn we supertrots op! In 2007 zijn we begonnen met zo'n 60 deelnemende scholen, en inmiddels is Nationale Pannenkoekdag uitgegroeid tot een landelijke happening waaraan jaarlijks veel scholen meedoen. Heel veel ouderen worden op deze dag door de leerlingen verwend met zelfgebakken pannenkoeken. En elk jaar doen er weer meer scholen mee. Die van jou ook?

Nationale Pannenkoekdag wordt elk jaar gevierd op een vrijdag in maart. Het is dé dag waarop kinderen pannenkoeken bakken voor ouderen. Gewoon, omdat ouderen best wel eens in het zonnetje gezet mogen worden. En waarmee kan dat nou beter dan met een zelfgebakken pannenkoek? De Nationale Pannenkoekdag is een initiatief van Tefal en Koopmans.

Scan de QR-code voor meer informatie

Smullen maar!

Door Kristy de Gier

Met een heerlijke High Tea werden de smulmiddagen in Jacobs Gasthuis afgetrapt.

De bewoners vonden het heerlijk en hebben genoten. Het was wel erg veel, dus ... wat zij niet opkregen, mocht mee naar huis. Dat noemen we een doggybag. Waar komt dat woord eigenlijk vandaan?

Doggybag

Een doggybag of restorestje is een kartonnen doos of papieren zak die men in het restaurant kan vragen om resterend voedsel van de daar genuttigde maaltijd mee naar huis te nemen.

Het woord is een Engels leenwoord en een samenstelling van de woorden doggy (hondje) en bag (zak), een 'hondenzakje' dus. De term is afkomstig van de schaamte die mensen hadden, ze zeiden dat het eten voor de hond was in plaats van voor henzelf.

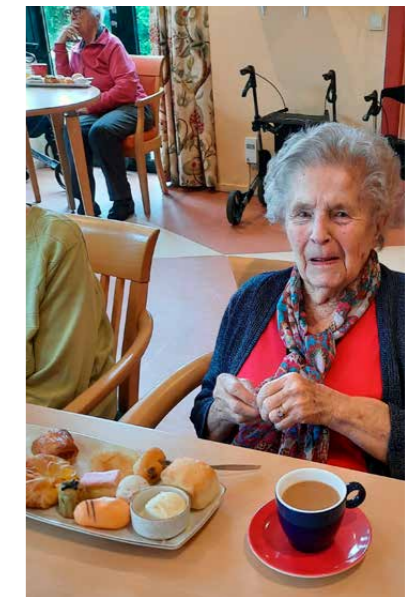
China

Het idee kwam over uit de Verenigde Staten en is er om voedselverspilling tegen te gaan. Ook in China is

het gebruikelijk dat kiekjes van het door de gasten bestelde eten door de gasten zelf wordt meegenomen, ze hebben er immers voor betaald. Wel is het in China mogelijk dat het restaurant een klein bedrag in rekening brengt voor de zakjes en bakjes.

België

De naam bestaat sinds de jaren 1950 maar kreeg pas ruime bekendheid in de jaren '70. Het duurde enige tijd voor het in Nederland ingeburgerd raakte, lange tijd schaamde men zich om hier naar te vragen. In België lanceerde men een Vlaamse variant om het gebruik te promoten. Het woord restorestje werd in 2015 ook genomineerd door Van Dale als woord van het jaar.

Natuur-rijk Schiedam

De vervaarlijk uitziende oorwurm

Door Ad Bakker

Rare naam

Wie kent hem niet, de oorwurm. Ik vind het een beetje viezige naam, het idee alleen al van zo'n beest in je oor! Maar gelukkig berust deze naam geheel op een onterecht volksgeloof, namelijk dat gedroogde en gemalen oorwurmen doofheid kunnen genezen. Vanuit dat geloof ontstond later de overtuiging dat ze in oren kruipen. Wat dus niet klopt. Nou ja, omdat ze erg gevoelig zijn voor uitdrogen zou het kunnen gebeuren dat er in de tent tijdens het kamperen eentje in je oor kruipt, waar het altijd een beetje vochtig is. Dat is uiteraard schrikken geblazen, maar het kan geen kwaad. En het is ook al geen worm, dus eigenlijk is het echt een hele rare naam.

Tang

De oorwurm ziet er met dank aan die verhoudingsgewijs reusachtige tang aan zijn achterlijf wel gevaarlijk uit, maar we hebben niets van hem te

vrezen. Met zijn tang komt hij niet door onze huid heen. Je voelt het weliswaar wel als hij je knijpt, maar pijn doet het niet. Hij doet dat ook alleen als hij zich aangevallen voelt. Het mannetje heeft een ronde knijper en bij het vrouwtje zijn ze recht. Door deze uiterlijke kenmerken zijn ze gemakkelijk te herkennen.

In Nederland komen vijf verschillende soorten voor (wereldwijd zijn dat er zo'n 1800). Het bijzondere is dat ze vrijwel allemaal een uniforme bouw hebben. Ze kunnen wat groter of kleiner zijn of iets van kleur verschillen, maar ze zijn altijd direct herkenbaar als oorwurm.

Vliegen

Wat de meeste mensen niet weten van deze toch best bekende insecten is dat ze kunnen vliegen. Dit doen ze maar heel zelden, omdat hun vleugels (u gelooft het niet!) wel 40 keer zijn opgevouwen. Probeer dat maar eens met een laken in uw

linnenkast! Ook voor de oorwurm is het opvouwen een heel gedoe. Hij gebruikt daar zijn tang bij. Dus logisch dat een oorwurm alleen vliegt in uiterst geval van nood. Hij lift liever mee met dieren en natuurlijk ook met ons, de wijde wereld in.

Goede moeder

Moeder oorwurm is een bijzonder zorgzame moeder. Ze legt tussen de 20 en 50 eitjes in de grond die ze de hele winter beschermt en verzorgt. Dit is echt uitzonderlijk in de insectenwereld! Ze likt de eitjes en de uitgekomen larven regelmatig om schimmel te voorkomen. En dreigt er gevaar dan kan ze de tang als bij een scorpioen over haar lichaam strekken.

Sommige soorten zijn eierlevendbarend, dat wil zeggen dat hun jongen in het lijf van de moeder al uit het ei kruipen en dus levend worden geboren. Ook al zo bijzonder! De jonge oorwurmen, nimfen genaamd, vervellen in totaal vijf keer voor ze zijn volgroeid. Vlak na het vervellen zien ze eruit als een albino (wat op de foto goed te zien) is, en na enkele uren kleuren ze langzaam naar de bekende rood/bruine kleur.

Alleseters

Oorwurmen zijn echte alleseters. Van rupsen en bladluizen tot dode beestjes en blaadjes van de bloemen. Fruit vinden ze ook heel lekker, alleen kunnen ze zelf niet door de schil komen dus ze moeten wachten tot andere dieren daar een opening in maken. Omdat ze zo gevoelig zijn voor uitdrogen zitten ze vaak verscholen onder het schors van een boom of onder rottend hout, ergens waar het lekker vochtig is dus. Ze zijn voornamelijk actief in de schemering en nacht. Nog een bijzonder trekje van oorwurmen: ze houden van knuffelen. Of eigenlijk houden ze ervan dat hun lijfje zo veel mogelijk wordt aangeraakt door hun omgeving. Ook daarom kruipen ze graag weg in kleine kiertjes.

Kortom, ook dit zijn weer heel bijzondere, fascinerende beestjes! Gewoon bij u in de tuin of op het balkon te vinden. Kijk maar eens onder een bloempot of onder een hoopje afgevallen blaadjes.

De andere kant van de coronacrisis

Door Ingrid Woelms

Enige tijd geleden deed ik samen met een van de activiteitenbegeleiders in de gang van afdeling Saffier een dansje op muziek voor de bewoners. Niet heel bijzonder natuurlijk en gezien mijn danskwaliteiten, of eerder het gebrek hieraan, eigenlijk helemaal niet iets om over naar huis te schrijven. Toch was dit voor mij aanleiding om 'de andere kant van de coronacrisis' eens onder de loep te nemen.

Pretoogjes

Terwijl mijn collega en ik ons daar in het zweet werkten om onze pasjes enigszins synchroon te laten lopen, viel mijn oog op een van de bewoners. Mevrouw stond in haar badjas vol enthousiasme mee te swingen, daar op die gang. Pretoogjes, een brede lach op het gezicht, armen (en benen!) die de lucht in gingen; wat had ze een plezier! Het hele tafereel duurde slechts een minuut of vijftien, maar mevrouw bedankte ons alsof we haar de middag van haar leven hadden gegeven. En misschien was dat op dat moment ook wel zo. En hoewel we dit voor de bewoners deden, kon onze dag ook niet meer stuk.

Geluksmomenten

Dit alles zette mij aan het denken. Ineens realiseerde ik mij weer dat het dus écht om de kleine geluksmomentjes gaat, die momenten zijn het waardevolst. Privé had ik er in deze onstuimige tijd al eerder bij stilgestaan. Op het moment dat mijn kinderen uit hun dak gingen toen we voor het eerst in onze woonkamer gingen picknicken (vanwege de lockdown) bijvoorbeeld, inclusief uitklapbare ligstoeltjes. Wat hadden ze een lol (en papa en mama trouwens ook!). Dat we met zoiets simpels als een dansje in de gang zoveel plezier teweegbrachten deed ons des te meer realiseren dat we met elkaar, ook in deze

moeilijke tijd, dat geluksgevoel toch een beetje kunnen beïnvloeden, voor onszelf én voor anderen. Iets waar we met elkaar nog iedere dag aandacht voor hebben in ons werk.

Creatieve uitdaging

De hele coronacrisis is vreselijk, en dat is zacht uitgedrukt. Maar er zit dus ook een andere kant aan een moeilijke periode als deze, een kant die ons wakker schudt en ons nieuwe inzichten biedt en oude doet aanwakkeren. Tegelijkertijd dwingt deze tijd ons ook om onze creativiteit uit te dagen. Denk maar eens aan het idee van winkelen op afspraak om mensen toch de gelegenheid te geven hun boodschappen te halen en ondernemers aan hun inkomsten te laten komen. De restaurants die massaal heerlijke en creatieve afhaalgerechten aanboden. Of het herontdekken van onze prachtige natuur, door met onze kinderen erop uit te trekken en op zoek te gaan naar de coolste klimbomen, de gekste insecten of de mooiste bloemen. Zo erg hoeft het dus niet te zijn als de pretparken, bioscopen en binnenspeeltuinen dicht zijn.

Nieuwe inzichten

Ook binnen Schiewaegh hebben we veel geleerd en zijn we tot nieuwe inzichten gekomen. Zo werden veel activiteiten kleinschalig aangeboden op de huiskamers, omdat bewoners een lange tijd niet van de afdeling af konden. Gedurende deze periode merkten we dat het voor een deel van onze bewoners eigenlijk veel prettiger is om op de huiskamers te kunnen blijven, dan dat zij van hot naar her werden gebracht om aan een grootse activiteit mee te doen. Dit bracht hun rust. Dit maakte dat we als activiteitenbegeleiders de activiteiten hebben geëvalueerd en waar nodig hebben aangepast aan de behoeften van de bewoners, meer maatwerk dus.

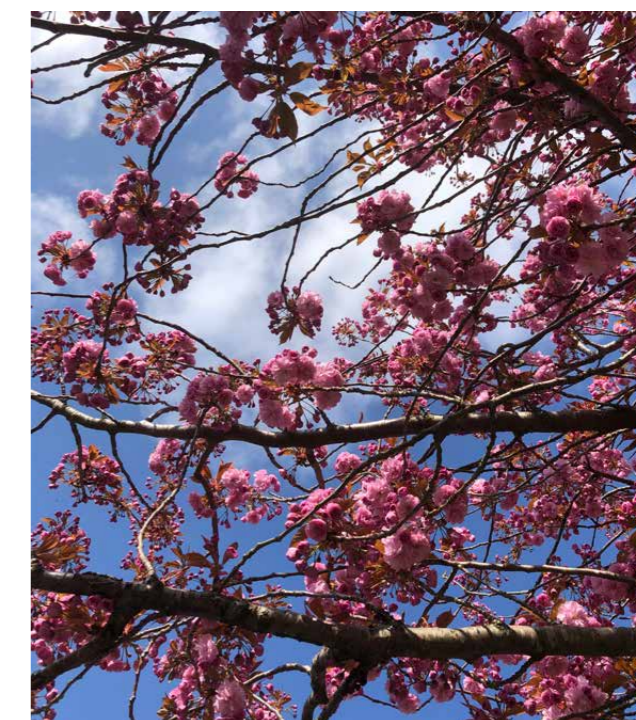
Een ander mooi voorbeeld is een bewoonster die voorheen altijd naar onze schilderclub ging, maar tijdens de coronacrisis merkte dat het haar goed

deed om dit in haar appartement zelfstandig te blijven doen. Onze activiteitenbegeleidster bezocht mevrouw met regelmaat om haar van nieuw materiaal te voorzien, opdrachtjes en tips te geven. Zo heeft deze bewoonster een ontzettend mooie hobby ontwikkeld en staat haar appartement nu vol met prachtige zelfgemaakte stukken.

Verbondenheid

Moeilijke tijden doen ook iets met hoe mensen met elkaar omgaan. Ook dat hebben we in Schiewaegh (en in de hele Frankelandgroep trouwens) gemerkt. Collega's die overuren draaien om er maar voor de bewoners en elkaar te zijn, mantelzorgers die personeel steunden met lieve kaartjes, collega's die elkáár een hart onder de riem staken door middel van kleine attenties. We hebben het allemaal gezien en beleefd. En dat is mooi, dat scheidt verbondenheid.

Desalniettemin hopen we allemaal natuurlijk uit de grond van ons hart dat er snel een einde komt aan deze onzekere, heftige tijd. Maar tot die tijd kunnen we in ieder geval vasthouden aan die kleine geluksmomenten, onze creativiteit en onderlinge verbondenheid.

Op de koffie bij ... **De heer Van Gaalen** in Jacobs Gasthuis

Door Carien Kemink

Zijn vroegste herinneringen

Johannes Marinus Joseph van Gaalen, maar zeg maar Jan. Meer dan 100 jaar geleden geboren op 14 maart 1921 in Delfshaven, een van de dertien, een van de jongeren, maar de hoeveelste precies, dat weet hij niet meer. In het trouwboekje van zijn ouders, waar de kindertjes worden bijgeschreven, is maar plek voor twaalf, de laatste is ergens onderaan in een hoekje neergekrabbeld. Hij scheelt 20 jaar

met zijn oudste broer en je kunt je voorstellen, dat het een knap drukke bedoening is thuis. En zeker geen vetpot. Het woordje armoe wil hij niet gebruiken, want hij kan zich niet herinneren iets te zijn tekortgekomen (er waren heel veel gezinnen van dergelijke omvang in die tijd) en dus voelt hij zich niet anders dan anderen. Kleding gaat zoveel mogelijk over van oudere op jongere kinderen en hij herinnert zich een redelijk zorgeloze jeugd.

Het Witte Dorp

Geboren in Delfshaven verhuist het gezin al snel naar het Witte Dorp, een wijk in Rotterdam West, die na de eerste wereldoorlog in sneltreinvaart (tijdelijk) uit de grond wordt gestampt om de ergste woningnood te verhelpen en om achterstandsgezinnen een gezondere leefomgeving te bieden. In 1985 staan ze er nog en zijn ze eigenlijk rijp voor de sloop. Na protesten wordt besloten om niet alleen te slopen maar om het 'dorp' weer opnieuw op te bouwen. Er is nog altijd een grote verbondenheid onderling en juist dát kan meneer Van Gaalen zich nog heel goed herinneren. Sommige van de dertien kinderen sterven al heel vroeg, door allerlei oorzaken, maar er blijven nog altijd genoeg monden te vullen, en met vier of vijf op één slaapkamertje is geen uitzondering.

Lagere school ... daarna werken

Wanneer Jan zeven jaar is, overlijdt zijn vader. Moeder blijft achter met heel veel kinderen en krijgt financiële hulp van Maatschappelijk Hulp Betoen. Verder zijn er al wat oudere broers, die werken en geld afdragen thuis. Jan mag naar de lagere school, de Nicolaasschool op de Schiedamseweg, maar op zijn veertiende moet ook hij aan het werk. Hij vindt het niet erg, want hij is een middelmatige leerling. Het wordt het bakkersvak, vroeg op, lange dagen maar ... hij verdient een knaak per week, die hij vaak ook afdraagt thuis. 'Van der Meer en Schoep', pure nostalgie voor Rotterdam en omstreken. Ik heb deze keten nog wel meegemaakt, maar ze bestaat al heel lang niet meer, mede door de opkomst van supermarkten als Albert Heijn.

Oorlog

Wanneer hij vlak voor de oorlog verliefd wordt op Tonnie (Antonia), die hij tegenkomt in de dorpsclub, hebben ze grote toekomstplannen. Maar die moeten de ijskast in, wanneer Jan voor drie jaar te werk wordt gesteld in Duitsland, als stoker op schepen in Duisburg en Mannheim. Zeer tegen zijn zin en plannen in, maar echt slecht heeft hij het daar gelukkig niet.

Zijn getrouwde leven

Na terugkomst pakken de twee hun trouwplannen weer op, tegen de zin van Tonnies vader, die Jan betitelt als 'luchthart treurniet', maar Jan noemt zijn schoonvader een norse en chagrijnige man. Volgens mij klikte het niet zo tussen die twee! In 1946 wordt er getrouwd in Rotterdam op de Coolsingel en het stel gaat inwonen bij moeder Van Gaalen. Welja, die kunnen er ook nog wel bij, een mondje meer of minder. En er zijn er natuurlijk al een aantal de deur uit, of wonen óók in. Lang leve de woningnood. Vier jaar later verhuist het stel naar Spangen, waar ze 30 jaar lang met veel plezier zullen wonen. Ze krijgen twee kinderen, een dochter en een zoon; ook qua salaris gaat hij er langzaam op vooruit. Jan werkt weer bij banketbakkerij Van der Meer en Schoep en brengt iedere dag zijn brood langs de deuren.

Vakantie

Trots is hij op het feit dat het gezin het hele jaar door zo zuinig leeft dat ze ieder jaar een week op vakantie kunnen naar Veluwe en Achterhoek. In de buurt hoort hij vaak: "De bomen daar zien er toch hetzelfde uit als hier in de straat," maar het gezin geniet enorm van dit jaarlijkse vakantie-weekje. Later volgen er nog veel reisjes naar Spanje, Engeland en Frankrijk. En natuurlijk de Rijnreisjes niet te vergeten.

Na 40 jaar bakkersvak krijgt hij het, door diverse omstandigheden, wat minder naar zijn zin en Jan wordt de laatste jaren tot aan zijn pensioen vuilnismansman; hij blijft toch een buitenmens en achterop de grote wagen geniet hij.

Verdriet

Zijn kinderen worden niet oud. Dochter Tonnie komt bij een auto-ongeluk om het leven op 30-jarige leeftijd en zoon John blijft op een dag zomaar ineens dood, net 50 jaar oud. Dat hakt er flink in. Het is niet de bedoeling dat je je kinderen overleeft.

Na 51 jaar noeste arbeid gaat Jan met pensioen. Zijn vrouw wordt rolstoelafhankelijk en samen betrekken ze in Vlaardingen een flat, weliswaar op de negende etage, maar gelijkvloers en met een lift. De laatste tien jaar van haar leven verzorgt Jan haar helemaal zelf, hij weigert thuishulp. Hij herhaalt een aantal keren, dat deze tien jaren de mooiste van zijn leven, van hun beider leven zijn. Wanneer hij haar moet wassen, trekt hij haar op uit de rolstoel, plaatst haar voeten op zijn voeten en zo schuifelen ze richting badkamer. Hoe liefdevol is dat? Ik zie het gewoon voor me.

Tonnie is 84, wanneer ze in 2005 overlijdt. De laatste zes, zeven jaar woont Jan tot grote tevredenheid in Jacobs Gasthuis. Hij vindt het er erg rustig, maar Jan is heel erg slechthorend, dus dat zou er iets mee te maken kunnen hebben. Ook zijn zicht gaat achteruit, dus hij is erg beperkt in zijn handelingen. Voeg daar nog een coronacrisis bij, dan wordt het inderdaad een kleine bewegingswereld, zonder krant en televisie. Vooral zijn krantje lezen mist hij.

Toch is Jan een tevreden mens, inderdaad een 'luchthart treurniet'. Hij geniet van de kleine dingen van het leven en van de goede verzorging binnen JG. Af en toe komt er een familielid langs waaien. Iedere dag perst hij zijn eigen sinaasappeltje. Meer hoeft er niet van hem.

Hij had één grote wens: in een helikopter een rondvlucht boven Rotterdam maken. Die wens is vorig jaar in vervulling gegaan. Wanneer hij 102 wordt, wil hij graag nog eens. Hij wilde ook graag eens in het Frankeland magazine en ook die wens gaat hiermee in vervulling. Al zal Jan er zelf niet veel van zien. Ze zullen het hem graag voorlezen in Jacobs Gasthuis. En in 2023 doen we graag verslag van Jans tweede helikoptervlucht. Tot die tijd; beide beentjes op de vloer en rustig aan: Jan wordt tenslotte een dagje ouder! De laatste der Mohikanen.

Harg-Spaland

Wie Petra Proost
Wanneer 3 mei tot 2 juli
Wat schilderijen van bloemen en folklore in felle kleurencombinaties

Frankeland

Wie Annelotte Vos
Wanneer van 2 juli tot 3 september
Wat kleurrijke kunst

Jacobs Gasthuis

Wie Annemarie en Dick Kattestaart
Wanneer van 2 juli tot 3 september
Wat textielkunst van hergebruikt materiaal en architectuurfotografie

Klachtenfunctionaris/ vertrouwenspersoon

De klachtenfunctionaris/vertrouwenspersoon voor bewoners en cliënten van de Frankelandgroep is mevrouw Els Nauta.

Zij is bereikbaar via de receptie van Frankeland, telefoon 010 - 426 49 25, of per e-mail: e.nauta@frankelandgroep.nl.

Versoepelen van de coronamaatregelen: **Schiewaegh in de startblokken!**

Door Ingrid Woelms

We wisten natuurlijk dat het eraan zat te komen, maar jeetje wat was het fijn om half april definitief hét groene licht te krijgen: we gingen de coronamaatregelen versoepelen! Met een bijna kinderlijk enthousiasme en een tikkeltje ongeduldig, troffen de activiteitenbegeleiders en de dames van De Serre alle noodzakelijke voorbereidingen om 19 april de deuren weer te openen voor onze bewoners en huurders. Wat een feest om hier eindelijk weer mee aan de slag te kunnen!

Gezellige chaos

De vraag was alleen waar we moesten beginnen, want ja, het was alweer zo lang geleden dat we weer als vanouds de activiteiten mochten draaien en mensen in De Serre mochten ontvangen. Om te voorkomen dat we allemaal als een kip zonder kop zouden gaan rennen en vliegen, haalden we allemaal even goed adem en kwamen we op het briljante idee om een volledige dag bij elkaar te komen om te evalueren, plannen te maken, de taken te verdelen en met leuke, nieuwe ideeën te komen. Het werd een dag van terugkijken, nieuwe stappen zetten, een lekker hapje tussendoor en vooral naar de toekomst kijken. Een gezellige chaos met vijf mensen die bruisten van enthousiasme, ideeën en blijdschap.

Onder de tafel

Daarna volgden drukke dagen. De activiteiten moesten in alle bewonersagenda's worden geplaatst, materialen moesten worden aangeschaft, ruimtes moesten worden gereserveerd én opgeruimd. Zo was de activiteitenruimte de laatste maanden vooral opslag geworden voor alle spulletjes die we nodig hadden om kleinschalige of 1-op-1 activiteiten te kunnen doen met de mensen op hun huiskamer of appartement. En ook ging er een frisse wind door De Serre. Die werd nog eens extra van top tot teen schoongeboend; we zagen onze collega's van de Serre onder de tafels liggen om

de tafelpoten op te poetsen! De tafels en stoelen werden als vanouds op hun vertrouwde plek teruggezet en de bloemen voor op de tafels werden besteld. Heerlijk!

Ballonnen en helium

Voordat we het wisten, was het bijna 19 april. Op de valreep zijn we nog naar de Action gereden (uiteraard keurig netjes mét een gemaakte winkelafspraak!) om prachtige ballonnen en helium te halen. Het was de bedoeling om De Serre mooi, maar ook subtiel te versieren. We wilden de mensen namelijk niet overweldigen. Het was voor hen al zo bijzonder om elkaar weer te kunnen ontmoeten en samen een kopje koffie te kunnen drinken.

Ook de activiteiten waren gereed om van start te gaan. De laatste administratie werd nog even bijgewerkt, de uitnodigingen voor de bingo werden gedrukt en de spulletjes lagen weer keurig in ons magazijn te wachten om gebruikt te worden.

Als een kind zo blij

En toen kwam dus eindelijk die langverwachte maandag 19 april. We mochten weer! Iets onwennig druppelden de eerste mensen De Serre binnen. De kopjes koffie en taartjes stonden binnen no time op tafel en langzaam kwamen de eerste gesprekjes weer op gang. Wat waren de mensen blij! Voor sommige bewoners was het een complete verrassing dat ze weer naar beneden mochten. Het geluk spatte van hun gezichten af. 'Hé hallo, hoe is het met jou?' en 'Wat is dit ongelooflijk fijn' waren zinnen die we deze dag meerdere malen voorbij

hoorden komen. Een mevrouw vertelde mij later nog dat ze met tranen in haar ogen, als een kind zo blij naar beneden was gegaan.

En zo ontstond er die dag weer een stukje 'normaal' in Schiewaegh. Volledig uitgeput belandden we allemaal 's avonds op onze bank thuis, maar te onrustig om te gaan slapen. Het enthousiasme en de adrenaline gierden nog door ons lijf: wat was dit een ongelooflijk fijne dag geweest voor de bewoners, huurders én het personeel. Op naar nog heel veel van dit soort dagen!

Creatief met steen

Door Diana Snoek

De Stichting Jongeren & Senioren uit de Gorzen heeft met een club kinderen stenen gemaakt en beschilderd. Daarna is het plan opgevat om de stenen uit te delen aan de bewoners van Jacobs Gasthuis. Hier waren onze bewoners erg blij mee, er zaten namelijk ware kunstwerken tussen.

De bewoners discussieerden onderling met elkaar over het mooiste plekje voor de steen in ieders appartement. Je wil er tenslotte goed naar kunnen kijken. De vensterbank, dressoir en gewoon op tafel bleken favoriet.

Wat doet Stichting J&S Projecten?

De Gorzen is een echte volksbuurt en bijna iedereen kent elkaar. Helaas is er ook onbegrip en eenzaamheid. Door de kwetsbare groepen in de wijk te signaleren en hen echt te helpen met datgene wat ze nodig hebben, kan J&S zich nuttig maken. Met de huidige veranderingen in de maatschappij waarin wij leven, veranderen wij mee

door kleinschalig te gaan werken. Dit betekent veel een op een activiteiten rekening houdend met de anderhalve meter afstand. Ondanks deze bijzondere tijd zet J&S zich in voor iedereen in de Gorzen, jong en oud.

Wilt u meer weten over deze organisatie?

Kijk op www.jsprojecten.nl of scan de QR-code.

Bericht van het Steunfonds Derde Wereld "Een lege maag heeft geen oren"

Door Tonny Heeren, Jos Poell, Astrid Hofman en Gerarda van Mourik

Een van de projecten die door ons Steunfonds Derde Wereld wordt ondersteund, is het werk van pater Boksebeld op Haïti. Pater Wim Boksebeld (inmiddels 80 jaar) komt oorspronkelijk uit Raalte (Overijssel), maar woont en werkt al meer dan 50 jaar met hart en ziel als missionaris onder de armen van Haïti.

Haïti is een arm land. Veel mensen hebben er – onder andere als gevolg van de zware aardbeving van tien jaar geleden en de huidige coronapandemie – veel ellende en verdriet en vaak ook geen werk. En geen werk betekent: weinig of geen inkomen. Een groot deel van de gezinnen leeft dan ook in armoede en veel ouders kunnen het schoolgeld voor hun kinderen niet betalen. Tenzij ...

Met de giften die pater Wim van goede weldoers ontvangt, helpt hij ouders om hun kinderen naar school te kunnen laten gaan. Daar krijgen de kinderen, naast onderwijs en scholing, 's morgens eerst een glas melk en een broodje (de meesten komen zonder ontbijt naar school) en 's middags een warme bonenmaaltijd. De overleden pater Bohnen, die daar voorheen voor zorgde, zei eens: "Een lege maag heeft geen oren."

"Heel hartelijke dank," zo schreef hij ons onlangs nog, "voor de financiële hulp, welke u ons jaarlijks stuurt om goed mee te doen."

Een paar jaar geleden is pater Wim lelijk gevallen en brak daarbij zijn heup. Een operatie heeft niet het gewenste resultaat gehad; hij loopt nu met een stok. "Ermee leren leven," zegt de optimistische Wim, die naast het werk voor 'zijn' schooltjes nog elk weekend voorgeat in de kerkvieringen.

Het Steunfonds Derde Wereld van Frankeland steunt jaarlijks pater Wim Boksebeld en enkele andere kleinschalige projecten waarover u geregeld in Frankelandgroep Nieuws kunt lezen. Een eventuele bijdrage aan het Steunfonds is altijd welkom op banknummer NL 64 ABNA 0479473803 van Frankeland met vermelding Steunfonds Derde Wereld.

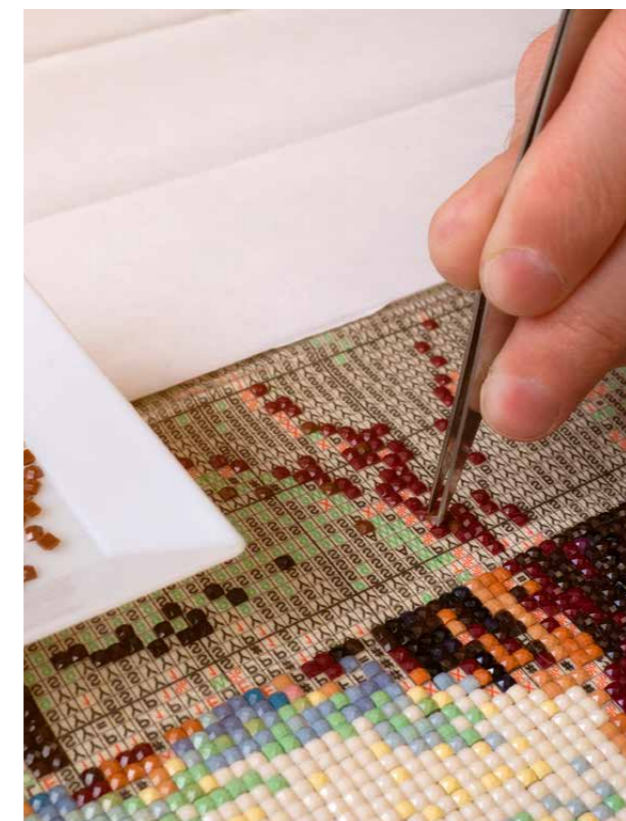
Nieuwe passie: diamond painting

Door Gino de Lange

Dat er mooie en leuke dingen ontstaan tijdens de coronaperiode blijkt wel uit de volgende situatie in Harg-Spaland.

Passie

Op zijn kamer op de eerste etage heeft de heer Van Zellem in de afgelopen maanden een nieuwe passie gevonden: diamond painting. Voor degenen die deze rage nog niet kennen even een korte uitleg. Je plakt hele kleine gekleurde geslepen steentjes één voor één op een daarvoor bestemde soort kleurplaat. Dat is dus een heidens karwei, waar behalve een pincet ook veel geduld en een vaste hand en scherpe ogen voor nodig zijn.

Verzoekjes

Na een stortvloed aan positieve reacties op zijn laatste kunstwerk, krijgt meneer Van Zellem geregeld verzoekjes. Niet alleen van andere bewoners maar ook personeelsleden hebben interesse. Meneer Van Zellem doet diamond painting met een bewonderenswaardige passie en precisie. Met het binnenstromen van die aanvragen zit hij voorlopig gebakken!

Een lintje voor Roos!

Door Ingrid Woelms

Compleet verrast stond onze eigen Roos Schaap maandag 26 april ineens tegenover de burgemeester van Vlaardingen. En dat in haar eigen portiek! Waarom? Omdat Roos een lintje in de Orde van Oranje-Nassau uitgereikt kreeg, aangedragen door de familie van een van onze helaas overleden bewoners. Alle reden om Roos op te zoeken op haar werkplek en haar uit te horen over dit bijzondere verhaal.

Stralen

Ik tref Roos in het stafkantoor van Saffier, de afdeling waar zij al jaren met veel plezier en vooral veel liefde als verzorgende werkt. Ze vertelt mij dat ze al eenentwintig jaar in Schiewaegh werkzaam is. In die tijd heeft ze ontzettend veel gedaan.

Zo heeft ze in De Serre gewerkt, activiteiten georganiseerd en tal van cursussen gevolgd. Terwijl Roos aan het vertellen is, zie ik dat ze begint te stralen als ze het over 'haar afdeling' Saffier heeft. Ik ben benieuwd wat deze afdeling voor haar zo'n fijne werkplek maakt. Roos legt dit als volgt uit: "Ik kan wel zeggen dat ik verslaafd ben aan Saffier. Zelf heb ik meerdere gezondheidsklachten die mij nog weleens dwingen een stapje terug te doen. Zodra ik echter deze etage opkom, valt alles weg. Dan ben ik hier 400% voor de mensen en de mantelzorgers. En daar is dit denk ik door gekomen." Een echte HART-werker dus, zoals de Frankelandgroep het personeel ook altijd noemt.

Ikea

Nieuwsgierig als ik ben, vraag ik Roos hoe zij de uitreiking van het lintje heeft ervaren. Met een glinstering in haar ogen en een vrolijke lach op haar gezicht, die ik ondanks haar mondkapje meteen opmerk, vertelt zij haar verhaal.

"Mijn man weet dat ik dol ben op de Ikea en had een, zoals hij mij had aangegeven, winkelaafspraak gemaakt voor die bewuste maandagochtend. Heerlijk drie kwartier winkelen in de Ikea. Ik had er helemaal zin in."

Rond 10.15 uur zouden Roos en haar man van huis vertrekken, maar om 10.00 uur vond haar man het wel tijd om te gaan. Roos vond dit wat aan de vroege kant, maar goed, de Ikea wachtte en Roos verheugde zich op dit uitje.

We doen het samen

Enmaal beneden in het portiek werd zij overvallen door haar familie, de familie van de overleden bewoner én de burgemeester van Vlaardingen! Deze laatste legde aan Roos uit waarom zij een lintje kreeg. En dat was natuurlijk dé grote vraag die ik van tevoren had opgeschreven. De familie van de overleden bewoner was van mening dat Roos ontzettend goed wist wat deze meneer nodig had, wat er achter het 'onbegrepen gedrag' (gedrag wat moeilijk verklaarbaar is en door de omgeving als moeilijk te handhaven wordt ervaren, red.) van meneer schuilde en hoe hiermee om te gaan. En dit met alle respect en begrip naar zowel meneer als zijn mantelzorgers. Dit was dé manier van de mantelzorgers om Roos te bedanken. Hoewel Roos zich natuurlijk vereerd voelde en het lintje heeft aangenomen van de burgemeester, voelde zij zich ook bezwaard. Roos legt uit: "Natuurlijk ben ik dankbaar voor dit gebaar. Het is een kroon op mijn werk. Maar we doen het hier echt samen. We zorgen hier allemaal voor onze bewoners." Roos benadrukt dat ze dit heel belangrijk vindt om te benoemen, wat haar naar mijn mening siert en wat natuurlijk ook helemaal waar is.

Ouwe-jongens-krentenbrood

Terwijl Roos vol enthousiasme aan het vertellen is over haar werk op afdeling Saffier, vraag ik haar of zij de band die zij met deze meneer had kan omschrijven. Roos valt even stil en probeert de juiste woorden te vinden: "Deze meneer was

ontzettend lief en had een zeer directe vorm van humor. Daarbij denk ik dat ik, en met mij mijn collega's van de afdeling, goed kon inspelen op het stukje 'onbegrepen gedrag', dat ik hier goed mee om kon gaan. Tussen ons was het altijd een 'ouwe-jongens-krentenbrood' gevoel. Daarbij had hij ontzettend lieve mantelzorgers die dag in dag uit uren bij meneer waren en voor hem zorgden."

Het werk gaat door

Hoewel ik geïntrigeerd ben door het verhaal van Roos en de warmte waarmee ze over deze meneer en de afdeling praat, moeten we het gesprek afronden. Het werk gaat, ook na het krijgen van een lintje in de Orde van Oranje-Nassau, gewoon door. Roos werkt een avonddienst en moet echt aan de slag. En dit vat eigenlijk mooi samen wat werken in de zorg betekent: er zijn, er staan voor de bewoners. Met liefde, geduld en passie, iets waar het Roos niet aan ontbreekt.

Update nieuwbouwproject HavenVeste

Door Els Nauta

In eerdere edities van dit magazine schreven we al uitgebreid over de nieuwbouwplannen bij Frankeland. Inmiddels is de koop van de terreinen en opstellen gesloten en is er ook een informatieavond voor omwonenden georganiseerd. Hier hebben we met informatiepanelen iedereen de eerste contouren van het voorlopig ontwerp kunnen laten zien.

Waar staan we nu?

In opdracht van de vorige eigenaar is inmiddels het Shell-station ontmanteld en daarna is op 23 april gestart met de sloop. Aan de buitenkant zijn nu alleen een aantal flinke bouwhekken zichtbaar. Daar achter wordt hard gewerkt aan asbestsanering en de voorsloop aan de binnenzijde van de panden. Als dat achter de rug is worden de te slopen panden handmatig los gesloopt van de bebouwing. Daarna volgt de sloop van de boven- en onderbouw van de panden. Hier komen een grote rupskraan met sorteergrijper en/of betonschaar aan te pas. Tot zover de technische informatie. De verwachting is dat de sloop in totaal circa 10 tot 14 weken gaat duren.

Informatiepagina op website

Om ook andere geïnteresseerden goed te informeren over onze nieuwbouwplannen en voorkeuren, hebben we op onze website een speciale informatiepagina over HavenVeste aangemaakt. Hier vindt u de meest recente informatie over HavenVeste en kunt u de eerste ontwerpen bekijken.

Kijk voor meer informatie op frankelandgroep.nl/havenveste. Uiteraard blijven we u ook via Frankelandgroep Nieuws op de hoogte houden!

HavenVeste

Bij het complex tussen Frankeland en de Havenbogen aan de Nieuwe Haven gaan wij 62 woningen en diverse voorzieningen, waaronder een uitbreiding van het restaurant en een nieuwe fysiotherapie- en beweegruimte, realiseren.

Extra puzzel

C1JF3RC0D3

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
					S			A		L		
14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26

A B C D E F G H I J K L M N O P Q R S T U V W X Y Z

14	18	14	18	■	24	■	6	22	2	12	11	14	■	15	■	10
8	■	■	7	4	8	4	11	■	18	■	26	■	■	26	■	17
9	26	11	9	■	18	■	4	■	4	■	10	9	6	9	9	11
6	■	26	■	■	11	■	22	18	11	■	22	■	■	6	■	18
13	9	22	13	12	6	22	2	■	9	22	2	13	13	12	4	10
12	■	12	■	10	■	■	13	■	■	4	■	■	9	■	4	■
6	12	19	18	10	■	4	6	22	26	11	9	9	16	■	8	■
22	■	4	■	12	4	11	■	2	■	11	■	11	4	4	6	13
2	9	8	12	25	■	12	7	9	25	18	■	21	■	■	13	■
■	19	■	7	■	■	3	■	8	■	19	8	18	7	7	4	11
9	14	18	16	13	12	4	■	12	■	9	■	■	9	■	■	■
■	18	■	18	■	14	8	9	6	■	9	■	16	9	10	4	11
■	4	■	8	■	4	■	■	7	4	10	2	12	8	■	8	■
12	10	6	13	4	4	24	7	9	16	■	■	4	■	■	11	■
■	■	13	■	10	■	9	■	■	18	■	18	8	10	9	9	13
23	9	9	8	13	■	8	12	13	6	4	10	■	4	■	10	■
■	■	7	■	6	11	9	■	18	■	■	14	■	18	■	25	■
5	12	22	2	13	■	18	■	25	4	2	9	8	10	9	6	13
■	■	4	■	18	■	24	8	9	6	■	10	■	■	8	■	■
20	4	11	18	19	13	4	■	■	16	■	24	18	4	24	1	4

Eten en drinken bij de Frankelandgroep

Bij alle locaties van de Frankelandgroep kunt u genieten van het 'High Five-diner', een exclusief viergangendiner.

High Five-diner

Om de twee maanden bieden wij u bij al onze locaties een heerlijk menu van hoge kwaliteit aan. Iedereen is welkom. U dient zich wel van tevoren bij de horeca/keuken van de locatie aan te melden.

Tijdens deze culinaire avonden serveren wij u, onder begeleiding van livemuziek, een smakelijk viergangendiner met een kopje koffie of thee toe. Overige dranken zijn niet bij de prijs inbegrepen.

Hiernaast vindt u een overzicht van de data van de culinaire avonden per locatie. De inloop is vanaf 16.45 uur.

De kosten per persoon voor een High Five-diner bedragen:

- bewoners en broodmaaltijd/warme-maaltijdabonnementhouders: € 14,05
- huurders en overige prijsgereduceerden: € 19,65
- overige bezoekers: € 25,30

Locatie	Data
Frankeland	vrijdag 27 augustus vrijdag 15 oktober vrijdag 10 december
Harg-Spaland	vrijdag 25 juni vrijdag 27 augustus vrijdag 22 oktober vrijdag 10 december
Jacobs Gasthuis	zaterdag 28 augustus zaterdag 16 oktober zaterdag 11 december
Schiewaegh	zaterdag 19 juni zaterdag 7 augustus zaterdag 16 oktober zaterdag 4 december
Vaartland	dinsdag 22 juni dinsdag 24 augustus dinsdag 12 oktober dinsdag 21 december

High Five-menu

juni

Amuse

Bruschetta met groene asperges

Voorgerecht

Gebonden aspergesoep met Hollandse garnalen

Hoofdgerecht

Gegrilde asperges, krieltjes in de schil uit de oven en lamskoteletjes met dragonsaus

Nagerecht

Vanillebavarois met gekonfijte asperges

augustus

Amuse

Parmaham op kruidentoast en raketsla

Voorgerecht

Vitello Tonnato, kalfsvlees met een romige tonijnsaus en kappertjes

Hoofdgerecht

Huisgemaakte verse pasta geserveerd met roomsaus, gebakken spekjes en wilde spinazie

Nagerecht

Tiramisu met slagroom en een glaasje koffielikeur met bonbon

Om even bij stil te staan ...

Door Mariëtte Brekelmans

Mijn naam is Mariëtte Brekelmans en sinds 1 april ben ik werkzaam bij Frankeland als geestelijk verzorger. Hiermee volg ik Jel van Geffen op die onlangs met pensioen is gegaan, na jaren hier gewerkt te hebben. Ik ben 62 jaar en woon met mijn man en huiskat in Dordrecht. Wij hebben twee zoons en drie pleegkinderen. Ze zijn allemaal volwassen en het huis uit, zodat we met zijn tweeën en de kat zijn overgebleven. Die laatste heeft veel aandacht nodig want zo zijn katten.

Het is voor het eerst dat ik in een zorginstelling werk. Hiervoor heb ik veel verschillende dingen gedaan, ook in het pastoraat maar dan vooral met jongeren of met dak- en thuislozen, verslaafden en verwarde personen. Iets heel anders dus. Maar ook weer niet helemaal. Ook op straat is het zoeken naar vertrouwen en levensverhalen aanhoren. Want laten we eerlijk zijn, ieder mens maakt van alles mee in het leven. Ook op straat worden mensen ziek en gaan ze dood, is er pijn en verdriet en rouw. Dat is overal hetzelfde.

Zo kwam ik op een gegeven moment een man tegen op straat. Hij zat in een hoekje te huilen. Ik ben er naast gaan zitten en heb gevraagd wat er was. Hij vertelde dat hij bij iemand op de bank sliep, maar dat die persoon zijn huis was uitgezet. Hij was opnieuw alles kwijt, maar nu ook de foto van zijn moeder. Ik heb een Maria-kaart uit mijn tas gepakt en gevraagd of hij iets over zijn moeder wilde vertellen. Dat wat hij vertelde heb ik opgeschreven en voorgelezen. De man was hier erg blij mee en vroeg of ik het nog eens wilde voorlezen, omdat hij zelf niet kon lezen of schrijven. Een week later kwam ik hem opnieuw tegen en uit zijn borstzak haalde hij de opgevouwen kaart en vroeg of ik hem nogmaals wilde voorlezen. Hij zei: "Ik heb de kaart in mijn borstzak gestopt, dicht bij mijn hart, zodat ik haar steeds bij me heb. En natuurlijk Maria, want

zij is de moeder van iedereen." Jaren later kwam hij mij opzoeken om te zeggen dat het goed ging. En uit zijn borstzak kwam een heel verkreukelde Maria-kaart met de tekst over zijn moeder. Zoveel verhalen van even zoveel mensen.

U zult mij regelmatig langs zien komen. Voor nu is het vooral nog wennen en de weg leren kennen. Mocht u even een gesprek willen, neemt u dan contact met me op. Zelf werk ik op dinsdag en vrijdag en mijn collega op maandag en donderdag. Uiteraard zijn er ook de vieringen, elke zondag. We komen elkaar absoluut een keer tegen!

Smulmiddagen

In alle locaties van de Frankelandgroep worden 'Smulmiddagen' georganiseerd. De 'Smulmiddagen' laten zich het best omschrijven als een 'heerlijk tussendoortje in de middag'.

De data van de 'Smulmiddagen' worden op alle locaties ruim van tevoren via posters aangekondigd. Het onderstaande overzicht geeft alvast een idee van wat er iedere maand geserveerd zal worden.

De kosten voor de 'Smulmiddag' bedragen:

- bewoners en broodmaaltijd/ warme maaltijdabonementhouders: Gratis
- huurders en overige prijsgereduceerden: € 3,65
- overige bezoekers: € 6,25

Hopelijk mogen de locaties u binnenkort verwelkomen!

Maand	Wat valt er te smullen?
juni	haringmiddag
juli	ijsmiddag
augustus	tropische middag
september	mosselen
oktober	bittergarnituur met warme en koude hapjes
november	Schwarzwalderkirschtorte met warme amarena kersen

Boekenbezorger ... zwaar werk

Door Carien Kemink Foto Elly Kramer

Zoals u al eerder in ons magazine hebt kunnen lezen, is er in Vaartland een 'mobiele boekenservice' actief. De bewoner hoeft niet meer naar de boeken toe, maar de boeken komen naar de bewoner. Daarmee zijn er minder 'verplaatsingen' binnen het verzorgingshuis, wat het terugdringen van het coronavirus weer ten goede komt.

Maar mede door dit virus zijn veel bewoners nog veel meer gaan lezen dan ze al deden; meer drukte dus voor de mobiele bieb dan voorheen. En lezen is goed voor je brein, dus dat wordt alleen maar aangemoedigd.

Boeken zijn zwaar, maar daar brengt een prachtig karretje redding; de boeken worden tot aan de voordeur gereden, de bewoner kiest of ruilt een boek, en echt vermoeiend is je taak als bibliothecaris niet. Tot op die ene dag dat Stien, onze bibliothecaresse, vrolijk zingend en fluitend met haar wagentje vol verse leeswaar op de zevende etage aankomt met de lift. Tot zover geen problemen. De bewoners van de bovenste etage kiezen en ruilen, tevredenheid alom. En Stien neuriet en zingt nog altijd. Totdat ze een paar keer op het liftknopje drukt, maar er niets gebeurt. De lift blijkt buiten werking. Daar staat ze, met haar karretje vol boeken.

Geen paniek, Stien heeft haar mobiele telefoon bij zich en belt met de activiteitenbegeleiding. Die ondernemen meteen actie en komen na vijf minuten amechtig hijgend naar de zevende etage geklommen. Onder hen vrijwilliger Gert en activiteitenbegeleiders Monique en Elly. Hun conditie blijkt ongeëvenaard. Gezamenlijk tillen zij het karretje een niveautje lager.

Dat dit niet helemaal goed gaat, blijkt wel uit de foto's. Gert krijgt een aantal boeken in zijn nek, en de anderen liggen in een deuk. Gelukkig blijkt Elly nog genoeg bij de tijd om dit met vaste hand voor het nageslacht vast te leggen. Een verdieping lager zet Stien haar werkzaamheden weer voort; gelukkig werken de andere liften wel. De lift is uiteraard allang weer in orde. De boekbezorgers ook. Ze kunnen er allemaal smakelijk om lachen, en zijn trots op de samenwerking binnen het team. Daar zitten meer spierballen dan je op het eerste gezicht zou denken.

Een bijzonder aquarium

Door Miriam van Boxtel

Sinds kort kunnen de bewoners van afdeling 2 van Harg-Spaland genieten van een heel bijzonder aquarium. Zoals u op de foto kunt zien zwemmen hierin geen levende vissen, maar prachtig gehaakte exemplaren.

Het idee komt van internet (eerlijk is eerlijk). Ook een goed idee is maar een idee, het moet uiteindelijk wel uitgevoerd worden, wil je er iets aan hebben. Gelukkig hebben wij een oud-collega die enthousiast aan de slag is gegaan met wol en een haaknaald. Vervolgens hebben we op een weggeefgroep op Facebook een gratis aquarium gevonden. Dat moest alleen nog maar ingericht worden. We zijn heel erg blij met het resultaat. Inmiddels is het aquarium de trekpleister van de afdeling. Veel bewoners gaan er graag even gezellig naast zitten.

Schilderen met muziek

Door Rob Besseling

In Schiewaegh zijn een aantal activiteitenbegeleiders dagelijks bezig te bedenken wat de bewoners kunnen doen om hun dagen zo aangenaam mogelijk te maken. Zo is er al jaren een schilderclub waarin Corrie de deelnemers uitnodigt om het creatieve en kunstzinnige deel van hun persoonlijkheid eens grondig te onderzoeken. En als mensen dat doen, uit zich dat vaak in onverwachte creaties ...

Ontstaan

“Op de schilderclub hebben wij regelmatig bijeenkomsten met ongeveer tien deelnemers,” vertelt Corrie. “We hebben dan meestal een thema waar iedere deelnemer zich op kan uitleven. In de afgelopen maanden was dat de situatie met corona. Hoe het idee is ontstaan? We doen deze activiteit al geruime tijd. Mijn idee dat ik hierover had, heb ik met collega’s besproken en zij waren ook enthousiast. Zo is de schilderclub ontstaan.”

Materialen

De deelnemers krijgen schilder- en tekenmaterialen en gaan daarmee aan de slag.

De een schildert op een vel papier dat op de tafel ligt, anderen gebruiken een kleine schildersezel die ze voor zich op de tafel zetten en soms is er ook een groot doek waarop bijvoorbeeld twee deelnemers om de beurt aan een kunstwerk bezig zijn.

Muziek

Muziek is bij dit creatieve proces een belangrijk onderdeel.

“Tijdens het creëren draaien we moderne en vooral prikkelende muziek, met veel ritme en duidelijke klanken. Dat is allemaal op Spotify te vinden. Het ritme is belangrijk want een aantal deelnemers verft of tekent op het ritme van de muziek. Bij het schilderen op muziek hebben de artiesten veel ruimte nodig om te dansen want dat gaat vaak vanzelf als mensen hun creativiteit aan het uitleven zijn. In de vaart van de dans brengen ze met hun kwast of spatel de verf op het doek. Zeg maar, zoals Karel Appel dat jaren geleden heeft uitgevonden ... Soms melden zich te veel deelnemers voor een bijeenkomst van de schilderclub aan en dan moeten we sommigen noteren voor de volgende bijeenkomst, omdat het anders te druk wordt.”

Expositie

“We hebben wel werkstukken van deelnemers tentoongesteld in de Serre, in de hal, in de gangen of in de activiteitenruimte. Misschien kunnen we dat nog wel eens doen. De deelnemers maken immers hele aardige creaties.”

In principe zijn er geen familieleden of mantelzorgers aanwezig. Wel komt het voor dat ze toevallig in de buurt zijn en even een kijkje nemen, want dat kan allemaal.

Talent

“Wij zien dat de deelnemers aan het schilderen veel plezier beleven en dat ze veel contact met elkaar hebben. Soms wordt er een traantje weggepinkt, van het lachen ... Door te schilderen en te dansen gaat dat contact eigenlijk vanzelf. Er zijn deelnemers die duidelijk schilder- of teken talent hebben, maar er worden ook grappenmakers of danseressen ontdekt. Tijdens de coronacrisis konden we soms slechts met enkele mensen in de huiskamer schilderen, of lieten we bewoners op hun eigen kamer een werkstuk maken. Nu kunnen mensen weer in een groep aan de gang. De gezelligheid van een gezamenlijke activiteit is natuurlijk het leukst. Dat vindt iedereen fijn.”

Weer volop gezelligheid in onze brasserieën

Alle brasserieën van de Frankelandgroep zijn sinds april weer geopend. De bewoners kunnen dus weer gezellig samen eten, wat een feest! Het artikel in het Algemeen Dagblad over locatie Vaartland geeft een goede indruk over hoe de bewoners de versoepelingen ervaren en hoe de dagen er nu uitzien in vergelijking met maanden geleden.

Door Lex Bezemer, AD
Foto's Frank de Roo

In service- en zorgcentrum Vaartland in Vlaardingen mogen bewoners sinds een week weer samenkomen om te eten, meer bezoek ontvangen en normaler bewegen. 99 procent van hen is gevaccineerd, het merendeel van de medewerkers ook. Hoe ervaren zij dat en hoe zien de dagen eruit, in vergelijking met maanden geleden? „Het voelt als een klein feestje.”

Als jonge koeien die na een lange winter voor het eerst weer de wei insprongen. Zo omschrijven medewerkers van Vaartland de eerste dag waarop bewoners weer samen mochten eten, vorige week maandag. „Sommigen gingen bijna huppelend die zaal binnen. De blijdschap spatte er vanaf”, vertelt medewerster Vera Vermeulen (48). „Mensen noemden het ook wel Bevrijdingsdag. Er was reuring, er werd gelachen, er was gezelligheid. Dát is wat ze zo hebben gemist het afgelopen jaar.”

“**Het was als Bevrijdingsdag toen we weer samen mochten eten**”

Op deze zondagmiddag is het dan ook ouderwets vol in de eetzaal. De nog dampende kopjes kippensoep worden vers uit de keuken op tafel geserveerd, terwijl voor mevrouw Meertens een glaasje witte wijn wordt ingeschonken.

▲ Mevrouw Eichhorn

Haar glunderende blik spreekt boekdelen.

„Ik ben 100 en een half en ik zou hier niet meer weg willen. Het was een droevige tijd toen we eenzaam op onze kamers moesten blijven zitten, maar nu is het ontzettend gezellig. De bediening en verzorging zijn hier zo goed. Ze hebben ons geweldig door de coronatijd heen geholpen. En vanaf nu wordt het alleen maar weer beter.”

Nieuwe gezichten

Tegenover haar zit Aad Kamp (91). Hij heft zijn glas. „We hebben het goed hier. Het is een stuk gezelliger nu we weer samen mogen zitten. Het voelt als een klein feestje”, vertelt hij. De eerste keer eten in het restaurant was even wennen. „Je moest goed kijken naar al die nieuwe gezichten. Er zijn ons toch flink wat mensen ontvallen het afgelopen jaar. Daar schrik je wel van.” Een tafel verderop zit mevrouw Eichhorn van een dessertje te genieten. Op het tafelkleed staat een geplastificeerd bordje met de namen van haar tafelgenoten.

„Dan weet ik wie er aan tafel komen te zitten. Dat vind ik fijn.” Het voelt goed om weer medebewoners te kunnen ontmoeten, vertelt ze. „Ik ben een fladderend Vlaardings vlindertje als ik onder de mensen ben. Dan voel ik me als een vis in het water.”

“**Ze hebben ons geweldig door de coronatijd heen geholpen**”

Opluchting

Ook onder medewerkers is de opluchting groot nu het nieuwe normaal grotendeels werkelijkheid is geworden. Medewerkers Sandra Vlasveld (49) en Karin Kolditz (55) noemen de situatie van vorig jaar ‘de hel op aarde’. Zelf raakte Vlasveld, net als het merendeel van de bewoners en collega’s op haar afdeling, ook besmet. In totaal was ze zeven weken uitgeschakeld door corona. Toch zorgden de zware maanden ook voor een hechter band tussen collega’s.

Er was een bewoner overleden aan corona. Kolditz: „Zijn kinderen zeiden: ‘Mijn vader heeft hier zo fijn gewoond. We willen als laatste groet, voor zijn begrafenis, langsrijden met de kist’. Toen stonden we, als medewerkers, allemaal buiten opge-

steld.” Er biggelt een traan langs Vlasvelds wang. „Dat waren heel bijzondere momenten. Het zorgt voor zo’n gevoel van verbondenheid. Ook omdat je diensten onderling voor elkaar invult, want veel collega’s werden ziek.” Nu overheerst een lichte hosannastemming in het verpleeghuis, al wordt er nog geen polonaise gelopen en wordt tijdens de eerste kerkdienst sinds maart vorig jaar – die volgende week gehouden wordt – nog niet gezongen. Om elk risico van een besmetting onder personeel of bezoekers uit te sluiten.

Vanaf de receptie komt Kees Verhulst (98) – zonder rollator – de eetzaal binnenwandelen. Hij wijst naar de feestelijke slinger met Nederlandse vlaggetjes die in het midden van de ruimte hangt. „Zie je dat? Die heeft mijn vrouw gehaakt”, zegt hij vol trots. „Daar is ze maanden mee bezig geweest. Als een hommage aan het harde werk van het personeel. Ik heb bewondering voor de manier waarop ze nu weer alle activiteiten voortzetten.”

▼ Kees Verhulst

Van je collega's moet je het hebben!

Door Diana Snoek

Attent gebaar

Voor Pasen heeft collega Petra van Pelt 50 paashaasjes mét paaseitjes geknutseld voor de bewoners van Jacobs Gasthuis. De collega's die aan het werk waren kregen een kleinere versie mee naar huis. Waar vind je nog zo'n vrijgevege en lieve collega? In Jacobs Gasthuis dus!

Dit attente gebaar van Petra werd zeer gewaardeerd.

Zelf volgend jaar ook een paasknutsel maken?

Meer dan 40 supervrolijke paasknutsels op een rij om je huis een paassausje te geven. Wat dacht je van vrolijke paashangers voor in de paastakken in de vorm van een paasei, paaskuiken of paashaas? Of knutsel je vast een leuk paasmandje voor de grote paaseierspeurtocht straks?

Deze en nog veel meer toffe tips om te knutselen voor Pasen vind je op onderstaande link of door de QR-code te scannen. Laat je inspireren!

<https://www.ladylemonade.nl/knutselen-pasen/>

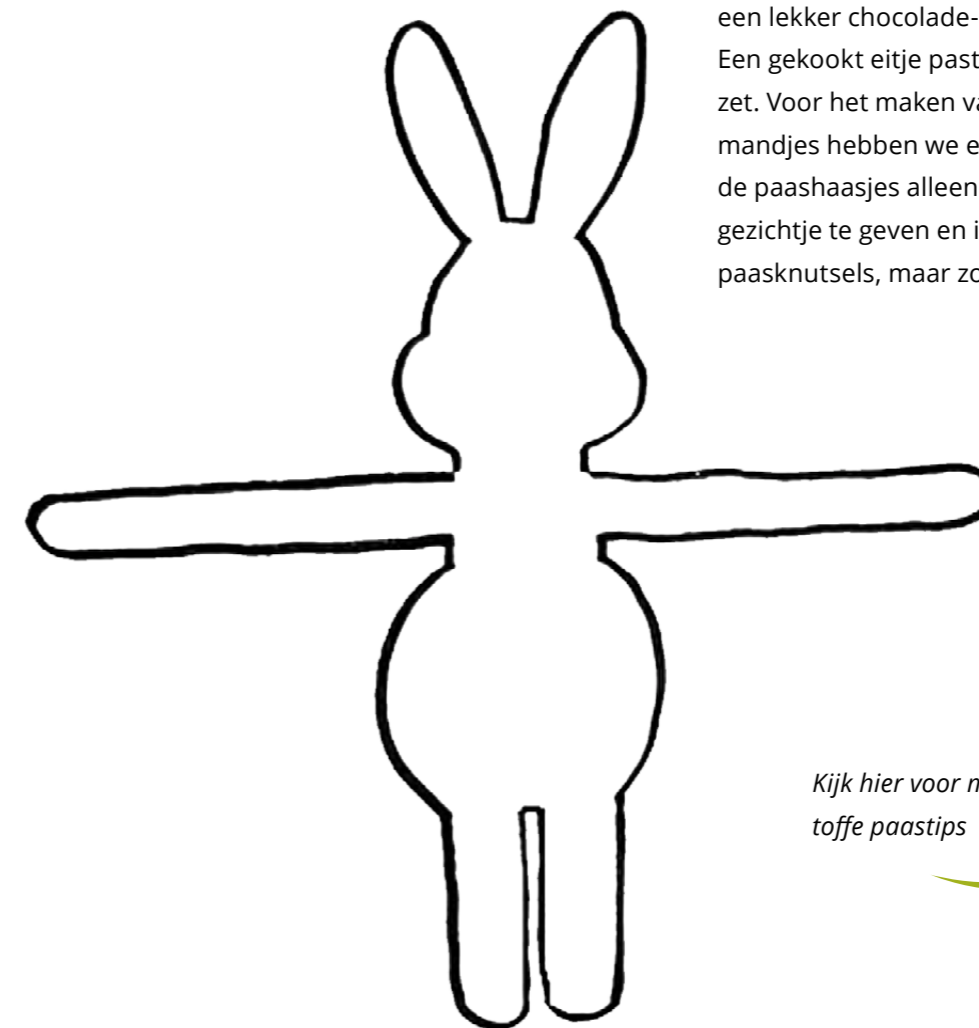

De paasknutsel van Petra namaken?

Of ben je, net als wij, he-le-maal weg van de schattige paasknutsel van Petra?

Deze leukerds staan geweldig op de paastafel met een lekker chocolade-eitje erin als toetje.

Een gekookt eitje past er ook in als je die rechtop zet. Voor het maken van deze schattige mini paasmandjes hebben we een print gemaakt, dan hoef je de paashaasjes alleen nog maar uit te knippen, een gezichtje te geven en in elkaar te lijmen. Simpele paasknutsels, maar zo leuk!

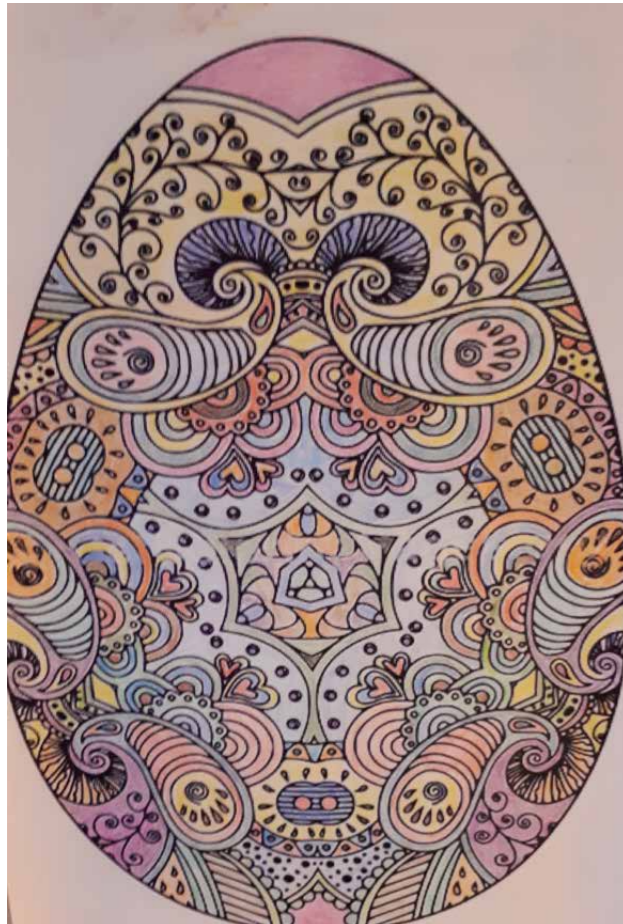

Kijk hier voor meer toffe paastips

Kan ik wél ...

Door Carien Kemink Foto Elly Kramer

“Kan ik niet, bestaat niet,” zei mijn moeder vroeger vaak tegen me als ik weer eens verzuchtte dat iets in mijn ogen te moeilijk was. “Je kunt veel meer dan je denkt, als je er maar een beetje moeite voor doet.”

Daar zijn de bewoners van Vaartland de laatste maanden ook achter gekomen. Doordat ze veelal op hun eigen kamer bleven, weliswaar verplicht, hadden veel mensen tijd te over. En die tijd ging af en toe best langzaam. Ook in dit geval deed de activiteitenbegeleiding haar naam weer eer aan door met een origineel ‘weekboekje’ te komen; een boekje met puzzels, kleurplaten, verhalen, maar ook met de roosters van de gymnastiek, spreuken en gezegdes. Vaak themagericht, zodat alles een beetje op elkaar aansloot. Verder af en toe een column van Frans Assenberg, correspondent bij ‘Groot Vlaardingen’, die kritisch op bepaalde zaken kan ingaan, maar daarmee veel bewoners aan het denken zette en hen inspireerde tot het schrijven van verhalen en gedichtjes, die dan óók weer in het weekboekje terecht kwamen.

Natuurlijk ging een deel van de bewoners meteen aan de slag, het was een leuke bezigheid, steeds iets anders en de tijd ging daardoor ook echt iets vlugger. Maar er waren ook bewoners, die het boekje zonder het ingezien te hebben, meteen al bestempelden als te moeilijk, nog nooit gedaan. Zulke mensen waren er na een aantal weken niet meer. Iedereen was enthousiast, er werd met elkaar over gepraat, de oplossingen van puzzels vonden ze de week erop in het volgende weekblaadje.

De bewoners keken iedere week uit naar het nieuwe weekboekje, waarin ook knutsel- en handwerkjes werden uitgelegd. De verbazing groeide per week over wat ze wél zelf konden. Dat hadden sommigen nooit gedacht van zichzelf, zich ook nooit de tijd voor gegund, omdat in ‘normale’ tijden vaak genoeg te doen was.

Zo zie je maar ... heel vervelend die coronatijd, maar waar bepaalde dingen niet meer mogen of kunnen, blijken mensen heel goed in staat andere eigenschappen bij zichzelf aan te boren. En slimmer te zijn, dan ze zelf gedacht hadden.

Op Koningsdag verscheen het laatste boekje, voorlopig. De regels binnen Vaartland versoepelden, de horizon werd weer wat breder en de meeste

mensen hadden weer genoeg om handen, zodat het weekboekje minder nodig was. Maar het ligt klaar, voor het geval dat ... Al hopen we natuurlijk met zijn allen, dat het nooit meer tot zo’n heftige lockdown komt. In ieder geval hebben we bereikt dat veel bewoners weer een nieuwe hobby erbij hebben.

Extra puzzel

		5				4	2	
3					7		5	
7		9					1	8
			2		9		6	
4	8				1			
9		6				1		
	1			2	3			
		4						
				1		8		9

Binkie

Door Trude van der Zwan

Op een dag trof ik een heel vrolijke mevrouw die me blij vertelde dat er gezinsuitbreiding zou komen.

Een (echte) kleine pup!

Het zou nog even duren want de kleine man mocht het nestje nog niet verlaten. Maar het aftellen was begonnen, nog maar een paar weekjes!

Speeltjes

Een week voor zijn komst lagen de speeltjes al klaar, een klein riempje hing al aan de kapstok, de eet- en drinkbakjes keurig op de grond in de keuken, warme dekentjes zo hier en daar en een heuse bench. Alles in gereedheid voor die kleine pup die dan eindelijk de volgende week zou komen.

Ik had al een foto mogen zien, zo'n piepklein hondje met van die leuke, veel te grote oortjes. Nog één week, dan zou dat jonge hondje in zijn nieuwe thuis zijn, nog maar één week ...

Oogjes

Een week later belde ik nieuwsgierig en vol verwachting aan en zag in de armen van zijn bazinnetje de kleine mooie Binkie. Twee donkere, aandoenlijke oogjes keken me aan en ik was gelijk verkocht. Tijdens de koffie mocht hij bij me liggen en zo kon ik hem eens goed bekijken. Een mooi, prachtig getekend hondje, met zo'n piepklein staartje dat om de haverklap druk ging kwispelen. Zo klein als hij was volgde Binkie met argusogen wat we aan het doen waren. Voor zo'n klein diertje is alles nieuw en de wereld is één groot speelparadijs.

Feest

En Binkie had het er maar druk mee. Hij maakte jacht op mijn schoenveters en als ik hem vasthield

baande hij zich een weg door mijn haar. Maar dat kon me helemaal niets schelen. Werken werd een feestje met de komst van Binkie!

Waar wij waren was Binkie en als hij wat moe werd liet hij zich in het zonnetje neervallen om een echte puppydut te doen.

Als hij dan weer wakker werd ging het baasje even met hem wandelen, dan keken we naar buiten en zagen we dat kleine stoere hondje netjes naast de baas lopen.

En waar Binkie loopt, blijft menigeen staan, want bijna iedereen wil de jonge telg eens goed bekijken. En aaien ...

Stofzuiger

Een schatje dus en hij groeide als kool, vol interesse loerde hij naar de Swiffer van zijn bazinnetje en volgde onze werkzaamheden op de voet. De stofzuiger vond hij niet al te leuk, maar van de dweil werd hij enorm vrolijk en hobbelde er vrolijk

achteraan en probeerde hem aan te vallen.

Geboeid kon hij naar een emmer water kijken. Dan snuffelde hij eraan en vond het wel best, was niet onder de indruk van wat spetterend water. En als hij dan zo koddig zat te kijken wat we aan het doen waren kon ik het niet laten om hem toch even op te pakken en even mee te kroelen.

Als we koffie dronken lag hij lekker bij zijn baasje of bazinnetje, even uitrusten van alle drukte om hem heen.

Riempje

Het komt niet vaak voor dat je van zo dichtbij een diertje kan zien opgroeien. Heerlijk dat jonge leven en als ik een weekje moet overslaan betrap ik mezelf erop dat ik dat jammer vind, want hoe zou het met Binkie gaan?

Het is geweldig te zien hoe blij iedereen van Binkie wordt.

Inmiddels is de regelmaat weer terug in huis en

Binkie is helemaal gewend, het kleine riempje is al bijna te klein, en het oh zo kleine kwispelende staartje is al de helft groter.

Kanjer

Binkie wordt een echte Bink.

Mijn ochtenden bij deze cliënten waren altijd al gezellig en fijn, maar door de komst van deze kleine man hebben ze een gouden randje gekregen. Ik kijk uit naar de komende tijd, Binkie zal alles vrij gewoon gaan vinden en meer en meer een keurig bedaard hondje worden. Al hoop ik stiekem natuurlijk van niet.

Voorlopig is hij nog klein en al werkend lachen we ons rot om Binkie, want wat zorgt deze kanjer voor een hoop plezier.

Het is bijna jammer (bijna hè!) dat ik deze zomer drie weken vrij ben, alhoewel ik zeker weet dat mijn invallet het ook absoluut geen straf gaat vinden dat er zo'n vrolijke Bink rondloopt!

De eerste activiteiten

Door Kristy de Gier

Na de eerste week, waarin we zijn gestart met het openen van de brasserie, zijn we de tweede week gestart met alle activiteiten. Heerlijk om bewoners weer zo blij te zien.

Grappige bijkomstigheid was dat sommige bewoners ook ondervonden dat het na zo'n lange tijd best weer wennen was om drie keer per dag naar de zaal te gaan. De eerste dagen waren de prikkels soms overweldigend en vermoeiend.

Er was lichamelijk ook achterstallig onderhoud. Voorheen was er altijd twee keer per week een beweegactiviteit, dat stond de laatste tijd op een laag pitje. Alle reden om dit weer op te pakken.

De start van de beweegactiviteit hebben we feestelijk geopend met nieuwe oefeningen, maar ook met het spel 'ballonnen-meppen' en een 'bal-overgooien'. Ook de hersenen hebben we getraind met het spel 'namen-raden'. Want na zo'n lange periode waren een hoop namen weggezakt. Hierbij werd het lied 'Hoe je heette dat ben ik vergeten ...' flink meegezongen.

Stakeholder aan het woord

Judith Molendijk, Banketbakkerij Nic. Molendijk uit Vlaardingen

Door Janneke Warmolts

Judith Molendijk zet de traditie van de familie voort. Dankzij haar geniet Vlaardingen al vier generaties lang van al het lekkers van banketbakkerij Nic. Molendijk.

Terugblik

In 1878 begon Lambrecht Molendijk de bakkerij aan de Hoogstraat en werd er voornamelijk brood gebakken. In 1928 werd een nieuw pand aan de Groen van Prinstererstraat gebouwd waar Zoetje en Nico Molendijk de bakkerij voortzetten. Rond 1950 werd de zaak overgenomen door hun zoon Nico en zijn vrouw Corrie. Zij besloten te stoppen met het bakken van brood en zich te concentreren op het maken van banket. Vanaf dat moment staat de naam Molendijk synoniem voor de heerlijkste producten van de beste kwaliteit.

Groot assortiment

In 1992 namen Nico en zijn vrouw Judith de banketbakkerij over. Toen Nico enige jaren geleden overleed, zette Judith het bedrijf voort. Zij zorgt er

samen met haar team voor dat heel Vlaardingen en omstreken iedere dag opnieuw kan genieten van een groot assortiment aan banket en koek.

De band met de Frankelandgroep

Judith vertelt: "Wij zijn al jaren huisleverancier van de Frankelandgroep. In eerste instantie leverden wij alleen aan Vaartland, later kwamen daar ook Frankeland, Jacobs Gasthuis, Harg-Spaland en Schiewaegh bij. Wij bezorgen iedere dag gebak, koek en banket bij alle locaties. Dan leer je elkaar wel kennen. Wat wij beiden hoog in het vaandel hebben staan is kwaliteit, jullie voor de zorg, wij voor ons banket. Dat is echt een gemene deler. De samenwerking verloopt fijn en vlot. Zo weten wij bijvoorbeeld precies hoeveel bewoners er op elke afdeling en in de aanleuncomplexen

wonen. Bij grote bestellingen weten wij dan exact hoeveel er waar afgeleverd moet worden en hoe het verpakt moet worden; wel zo makkelijk. Op speciale dagen als de 'Dag van de Zorg' of als er weer een prijs door jullie organisatie is gewonnen, is het flink aanpoten bij ons in de bakkerij. Dan moeten er zomaar 1.400 gebakjes extra geproduceerd worden én op tijd worden afgeleverd. En zijn jullie iets vergeten, rijden wij gewoon even heen en weer." Die service tekent Molendijk. Tijdens de coronaperiode hebben de leveringen aan de brasserieën een tijd stilgelegen. Een echtpaar dat bij Frankeland woont, was wel gewend aan de wekelijkse bestelling van vier tompoucen. Molendijk besloot om iedere zaterdag speciaal naar Frankeland te rijden om alleen die vier tompoucen af te leveren ... dat is nog eens service!

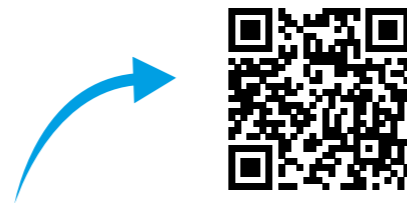
Team Molendijk

Op dit moment bestaat het team uit veertien medewerkers, waarvan zes personen in de bakkerij werkzaam zijn. Vanwege corona werken zij in twee ploegen van drie personen, zodat bij ziekte of vakantie altijd een aantal medewerkers aanwezig is.

Toekomst

Op de vraag aan Judith wat zij eventueel nog aan toekomstplannen of -ideeën heeft, geeft zij aan dat ze het heel leuk zou vinden om met een omgebouwde SRV-wagen op vaste dagen en tijden langs verzorgings- en verpleeghuizen in de regio te rijden. "Met in die wagen dan ons gehele assortiment om ouderen, die zelf niet meer in staat zijn om naar onze winkel te komen, volop te kunnen laten genieten van vers gebak, koek en hartige versnaperingen."

Dat klinkt ons als muziek in de oren!

Neem een kijkje op de website van banketbakkerij Nic. Molendijk

Extra puzzel

BLOKPUZZEL

■	S	P
W	O	L
A	■	O

■	E	D
T	E	■
L	U	R

A	B	E
S	E	N
■	R	E

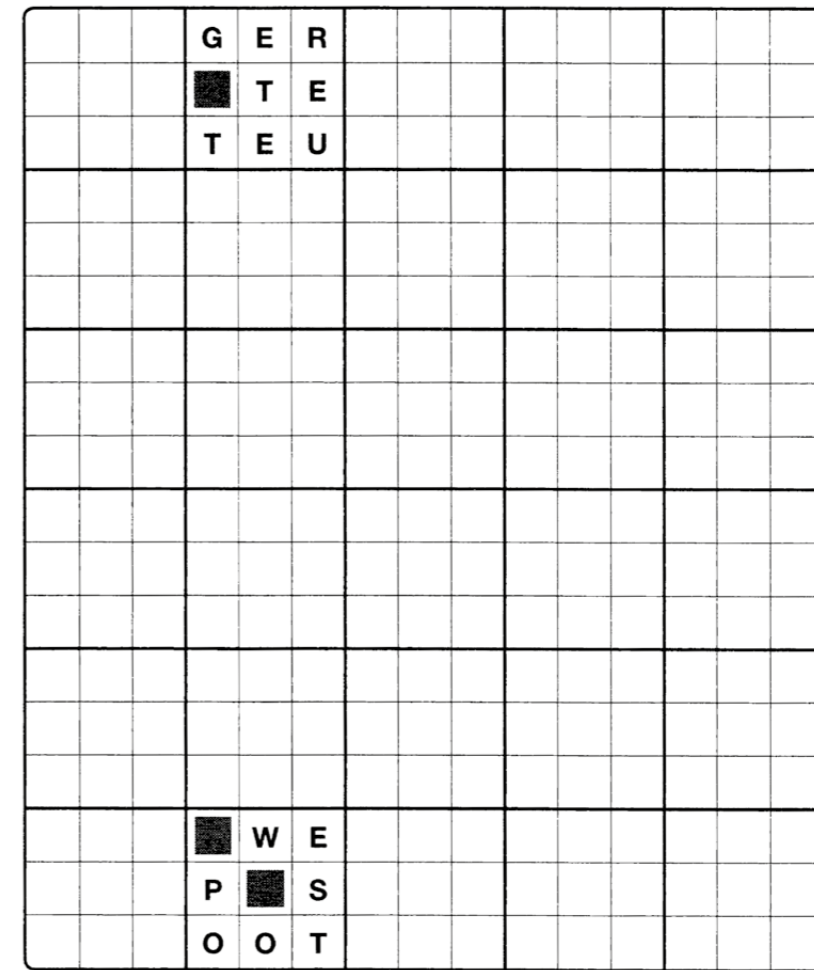
A	■	K
A	S	T
M	P	■

B	A	G
A	R	E
G	■	S

E	N	■
■	E	I
N	E	N

O	K	■
A	■	J
S	P	A

R	E	E
U	N	I
T	■	E

■	E	Z
S	T	E
N	■	G

■	K	L
N	A	■
A	A	R

A	L	E
G	A	L
E	S	■

A	R	E
L	E	S
■	G	■

D	E	S
E	L	I
C	■	S

E	L	■
■	E	G
G	I	O

E	R	■
M	■	P
P	L	O

E	L	■
■	A	V
E	N	E

E	L	E
F	A	U
F	■	G

E	K	■
C	O	R
T	E	■

O	O	R
■	P	I
P	E	E

O	N	■
L	■	P
O	M	A

O	K	E
R	O	■
■	A	Z

O	T	A
V	E	L
A	■	L

O	N	S
R	O	E
■	G	R

R	■	N
N	E	K
A	L	E

T	E	R
O	N	D
■	G	■

T	R	O
T	E	I
■	K	■

V	E	L
I	N	O
N	■	F

W	R	E
E	■	D
E	V	E

Kleine wasjes, grote wasjes

Door Carien Kemink Foto's Elly Kramer

Een mevrouw wast regelmatig een colbertje in de wasmachine. "Nee, dat kan echt geen kwaad," benadrukt ze stellig, "als je ze maar niet in de droger stopt." Dus gaat het colbertje nat mee naar boven, om op een hanger verder te drogen. De wassalon wordt zo goed bezocht, dat er niet altijd meteen plek vrij is. Dan wachten de mensen samen, praten wat met elkaar, of gaan terug naar hun appartement om het op een ander tijdstip nog eens te proberen.

Al met al is de wassalon inmiddels een ontmoetingsplaats geworden om even gezellig over van alles en nog wat te praten terwijl ze wachten. Hoewel de meeste mensen inmiddels goed weten wat de spits- en de daluren zijn.

Munten voor wasmachine en droger zijn bij de receptie verkrijgbaar.

De meeste bewoners van Vaartland hebben inmiddels best wel een respectabele leeftijd bereikt. Een aantal van hen zal zich zeker het wasbord nog herinneren, waarlangs de was werd 'geschuurd' om schoon te krijgen.

Daarna kwam de veel 'modernere' wringer, waar je de was een- of tweemaal doorheen haalde, waardoor de droogtijd aan de waslijn veel korter werd. Ik herinner me dat we thuis om beurten mochten draaien aan die wringer, wat best wel een zwaar karwei was voor een kind. Moeders deden het leeuwendeel, zij waren de huisvrouw, en vaders wilden wel eens helpen de grote stukken in tegengestelde richting te draaien om het ergste nat kwijt te raken. Maar de tijd veranderde, en de wasmachines veranderden mee. Steeds moderner en steeds meer snufjes, eerst een aparte centrifuge, daarna alles in één apparaat. De was neemt tegenwoordig steeds minder tijd in beslag en de zware lichamelijke arbeid is grotendeels verdwenen.

In de wassalon van Vaartland, voorzien van wasmachine, aparte droger én strijkplank zie je nog altijd meer dames dan heren. Neem nou mevrouw Meeuwse; die strijkt zó glad, dat doet niemand haar na. Geen kreukje meer te zien, maar al is het dan ook een tijdrovend karweitje, ze doet het met veel plezier en het resultaat mag er zijn.

Toch is ook hier de emancipatie doorgedrongen. Soms komt er een echtpaar, hij draagt dan netjes de wasmand of tas, samen doen ze het in de machine en samen lezen ze de kleine lettertjes om alles goed te laten verlopen. Twee grijze koppies naast elkaar, over de machine gebogen. En het lukt, de was gaat schoon weer mee naar boven.

Het is lente!

Door Sylvana van Maren

Het is lente! Als je naar buiten kijkt, waar het stormt en hagelt, zou je het niet direct zeggen, maar het is toch echt zo. Om ondanks het weer de sfeer toch een beetje te kunnen voelen hebben wij de lente naar binnengehaald.

Binnen Harg-Spaland worden de afdelingen altijd versierd in de stijl van het lopende seizoen. Dit jaar zijn op afdeling 1 de ramen en deuren versierd door de bewoners zelf. Zij kunnen nu genieten van de verschillende door henzelf gemaakte voorjaarsversieringen. Zo zijn er mooie raamtekeningen gemaakt en hangen er over de hele afdeling vrolijk gekleurde papieren tulpen.

Het is fijn om te zien dat de bewoners nu ook binnen kunnen genieten van de lente!

Stadsarchief Vlaardingen

Vlaardingse brandweerramp van 1951, 70 jaar geleden: Geen schijn van kans voor vijf brandweermannen

Door Hjalmar Teunissen

Rond half elf 's ochtends rinkelt thuis de brandbel. Brandweervrijwilliger Kees Verhulst pakt snel zijn fiets en racet naar de brandweerkazerne aan de Hoflaan. Het is vrijdag 9 februari 1951, de dag dat vijf Vlaardingse brandweerlieden hun leven zullen verliezen, dit jaar zeventig jaar geleden. Kees Verhulst, nu 98 jaar: "Ik kende alle slachtoffers goed, het waren mijn brandweercollega's. Twee waren gehuwd."

De nieuwe brandweerkazerne aan de Hoflaan is dan net klaar, al het materiaal is twee weken eerder overgebracht en het wachten is op de officiële opening. Verhulst komt aan en hoort dat er een grote brand is in de Koningin Wilhelminahaven. Geloosde olie die op het water drijft is in brand gevlogen en er is een enorme vuurzee ontstaan met dikke rookwolken. "Het was een oliebrand, maar de brandweer had toen helemaal nog niet de kennis om zo'n brand goed te blussen. Er werd gewoon met water gespoten in die brandende massa. Ikzelf had ook helemaal geen opleiding gekregen. Bij mijn start in 1942 kreeg ik te horen: bij een kleine brand: weinig water; bij een grote brand: veel water. Dat was mijn opleiding, niet te geloven. Je moest het in de praktijk leren. Later kwamen pas landelijk erkende opleidingen."

Schuin de haven in

Verhulst ziet bij aankomst dat burgemeester Heusdens er al is, evenals brandweercommandant Groeneveld. Verhulst: "Er was een materiaal-manschappenwagen met daarachter een tweewielige-motorspuit en die moest naar de andere kant van de haven."

Daarin, een Dodge Beep, zitten behalve de chauffeur Arie Groenenboom en bevelvoerder Jo Baars nog vijf Vlaardingse brandweerlieden: Piet Batenburg (23), Piet van Delft (44), Mari Kok (31), Albert Maat (27) en Herman Westdijk (22).

Verhulst: "En toen kwam er net een rookwolk waardoor de chauffeur even de weg kwijtraakte. In plaats van rechtdoor reed hij schuin de haven in. Op het laatste moment had de chauffeur het in de gaten, deed het portier open en liet zich zo naar buiten rollen over de grond. Maar de wagen met die tweewielige spuit reed zo via die schuinte de brandende massa in."

Bevelvoerder Baars kan ook nog het portier aan zijn kant openen en raakt onder water. "Daar was hij veilig, maar hij moest later wel bovenkomen in die brandende massa," herinnert Verhulst zich. Zwaar verbrand aan hoofd en handen weet Baars de glooiing te bereiken waar hij door Leen Maat, een broer van Albert Maat die als Rode Kruis-helper was opgeroepen, in veiligheid kan worden getrokken. Verhulst: "Hij was wel bij kennis, maar kon alleen nog stamelen 'de jongens, de jongens.' Die zaten achterin die wagen en waren alle vijf gelijk omgekomen." Het voertuig wordt aan de kant getrokken, de lichamen worden geborgen. Volledige identificatie is dan nog niet mogelijk, die vindt later plaats.

"Toen werd iedereen die erbij was – dat was het meest indrukwekkende – langs de kant van de KW-haven gezet en werd er een appel gehouden. Ik weet 't nog goed, we stonden bij Machinefabriek Kreber voor de deur in een lange rij opgesteld. En daar werden één voor één onze namen genoteerd. Langzamerhand werd het net steeds nauwer. Wie er stond, die behoorde niet tot de slachtoffers."

Verjaardag

De vrouw van Verhulst viert op dat moment niets-vermoedend de verjaardag van haar moeder. De deurbel gaat, haar moeder doet open. Aan de deur staat de buurjongen die bij de ROMI werkt en zo dus weet dat er slachtoffers zijn. Mevrouw Verhulst: “Die burens en buurjongen waren ook vrienden van ons. Toen zei ik tegen mijn moeder: Wat kwam Wout nou doen? O, zei ze, die kwam mij feliciteren. Doet hij dat aan de deur? vroeg ik nog. Ja, zei ze. En verder niks, ik heb niets aan haar gemerkt. En toen na een uurtje hoorde ik mijn moeder zeggen: O, daar komt ‘ie. Nou mag ze het wel weten.” Kees Verhulst: “Toen kwam ik door de achtertuin met de fiets.”

Nadat de vijf slachtoffers in het Hofsingelziekenhuis zijn geïdentificeerd, worden ze overgebracht naar de brandweerkazerne waar een chapelle ardante is ingericht. Verhulst: “Tot aan het moment van begraven hebben we daar een dodenwacht gehouden. Om de twee uur werd je afgelost, ik heb er ook een paar keer aan meegedaan.”

Op dinsdag 13 februari 1951 worden de lichamen plechtig overgebracht in een lange stoet naar een gemeenschappelijk graf op de begraafplaats aan het Emaus. “Alle Vlaardingse klokken luidden in die periode vanaf het vertrek van de brandweerkazerne tot aan de begraafplaats. We zijn via de Hoflaan en de Oude Havenbrug gelopen naar de Westhavenplaats. Daarna ging het via de Hoogstraat en de Kortedijk naar de begraafplaats. Er was ook een deputatie van de brandweer uit Antwerpen met een omfloerst vaandel. Verder kwamen er vanuit heel Europa condoleances aan het adres van het gemeentebestuur en de brandweer.”

Diepe sporen

Het verlies van de vijf mannen laat diepe sporen na bij de Vlaardingse brandweer. Verhulst: “Die vijf waren de eerste slachtoffers van de Vlaardingse brandweer, daarvoor was er nog nooit iets gebeurd. Jo Baars heeft verder maanden in Rotterdam in

het Gemeenteziekenhuis gelegen en was verminkt voor het leven. Ik heb hem daar nog een paar keer bezocht. Er is geen officieel onderzoek naar de ramp ingesteld. Het vermoeden bestond dat het drijfvuil met een hoop rotzooi erin door laswerk van een scheepsreparatiebedrijf in brand was geraakt. En dat was het!”

De vrouw van Verhulst: “Maar die begrafenis, daar kon ik niet naar toe. Ik ben ook nooit naar de herdenkingen geweest. Als ik dan die vrouwen zag, daar moet je toch niet aan denken? Ik vind het nog steeds onwerkelijk. Later woonden we op het Burgemeester De Bordesplein en kon ik vanaf het slaapkamerraam ’s nachts na een brandalarm zien hoeveel brandweerwagens er uitrukten. Bij één wagen maakte ik me geen zorgen, maar vanaf drie of vier wel, dan was het een grote brand. Het is gelukkig altijd goed afgelopen.” Kees Verhulst: “Er was bij een uitruk voor een brand altijd wel een telefoon in de buurt en dan liet ik mijn vrouw weten: ‘Het zal wel een uurtje duren’ of ‘Ik kom over niet al te lange tijd’. Dat is na die tijd altijd wel geweest.”

Maar later valt er nog een slachtoffer. Op 5 oktober 1978 komt brandweervrijwilliger Eldert Harreman tijdens een persluchtoefening om het leven. Verhulst: “Hij liep in een elektriciteitskast waarvan de deuren open stonden. Hij was voor de oefening geblindeerd en kon dus niet zien waar hij liep. De eerste beroepscommandant, De Jong, was in het ziekenhuis waar het slachtoffer in zorgwekkende toestand was heengebracht. Daar is Harreman overleden. Toen kwam De Jong terug in de brandweerkazerne en moest hij naar de vrouw van het slachtoffer om het treurige nieuws te vertellen. Ik heb De Jong voorgesteld: ‘Dan ga ik wel mee.’ Ik weet nog goed elke meter die we dichterbij kwamen, hij woonde ergens in de Westwijk. Wij belden aan en werden binnengelaten. Na de mededeling hebben we gewacht tot de gewaarschuwde ouders van Elderts vrouw waren gearriveerd.”

Marmeren herdenkingsplaten

Bij de herdenkingsplaat in de brandweerkazerne voor de slachtoffers uit 1951, kwam een marmeren plaat voor het slachtoffer uit 1978 bij. Vijftig jaar lang zijn de slachtoffers jaarlijks herdacht, eerst in de brandweerkazerne en, na een stille tocht naar het gemeenschappelijk graf, op begraafplaats Emaus. Vanaf 2001 vindt de herdenking om de vijf jaar plaats met medewerking van het Shantykoor van de Rotterdamse brandweer met toepasselijke liederen, steeds georganiseerd door de Vlaardingse Brandweerliedenvereniging ‘Door Oefening Vaardig’.

Herdenkingsmonument

Op het terrein van de Rijksbrandweeracademie in Arnhem is er sinds 2012 een monument voor alle Nederlandse brandweerlieden die na de Tweede Wereldoorlog door een brandweerongeval zijn omgekomen. Ze worden daar jaarlijks herdacht.

Op dit monument staan 97 namen. Verhulst: “Vlaardingen heeft de twijfelachtige eer dat er zes Vlaardingse namen op dat paneel staan.”

Kees Verhulst woont met zijn vrouw nu bijna vier jaar in Vaartland. Eind 1978 ging hij na 36 dienstjaren met functioneel leeftijdsontslag als vrijwillig waarnemend commandant.

Bronnen:

- Interview met Kees Verhulst en zijn vrouw (29 april 2021)
- Water en vuur in oorlog en vrede, Leen Maat (eigen beheer, 1996)
- 70 jaar brandweer lief en leed, Cor Maat en Kees Verhulst (eigen beheer, 2000)

fototoestel		Europeaan		doffe dreun	12	plaats	expeditie in Afrika		vogel	7
gebaksoort		reusachtig persoon		foto					ventje	
	2			fabricaat					11	
misbaksel							aanbidder			
dodenrijk							slimmerd			
			waddeneiland		3					
			zangdrama							
walm		14		pit						toverheks
spoel				laagfrequent						
						bergtop				
						diameter				
niet dichtvriezend	gil	rangtelwoord					knock-out			13
		over					reusachtig voorwerp			
						muziekinstrument				
						vismand				
Am. geheime dienst			10	boodschapper				innig	heimelijk	
uitroep				kortharige hond						
				van de			dier met kieuwen		4	
				ongeveer						
smakeloos		onveranderlijk								8
		riv. in Rusland								
15			6		godsdiens-oefening		onheils-godin			
lof				paard						
rol				buislamp						
1							moment		9	
taal in België					5		klipgeit			

○		9		3			6	7
4	3							8
	2	7	1				4	3
1			7	4			2	5
								1
6						3		
	8		5				4	
				7				
	5						6	

Winnaars van de puzzels uit de vorige editie van Frankelandgroep Nieuws

Puzzel met als oplossing: parachutesprong

mevrouw M. Holmgren, Sibeliusplein 66, Schiedam
 mevrouw A. van Geene, Hollandiahof 52, Schiedam
 mevrouw Vermeulen, kamer 344
 mevrouw E. Bakker-Mooyman, Graaf Walramlaan 42, Vlaardingen

Frankeland / Jacobs Gasthuis
 Harg-Spaland
 Schiewaegh
 Vaartland

Sudoku met als oplossing: 9

mevrouw J. Kloosterman-van de Koppel, Populierenlaan 5, Schiedam
 mevrouw J. Mol-Janssen, Hargplein 128, Schiedam
 de heer of mevrouw A. Koning, Heggerank 21, Lochem
 mevrouw Van Es, appartement 632

Frankeland / Jacobs Gasthuis
 Harg-Spaland
 Schiewaegh
 Vaartland

Van harte gefeliciteerd. Bij de receptie van uw locatie ligt een waardebon van € 15,00 voor u klaar.

De oplossing(en) van de nieuwe puzzel(s) kunt u tot uiterlijk maandag 5 juli inleveren bij de receptie van uw locatie, dan wel mailen naar fgn.redactie@frankelandgroep.nl.

Onder de goede inzenders van één of beide puzzels worden waardebonnen van € 15,00 verloot.

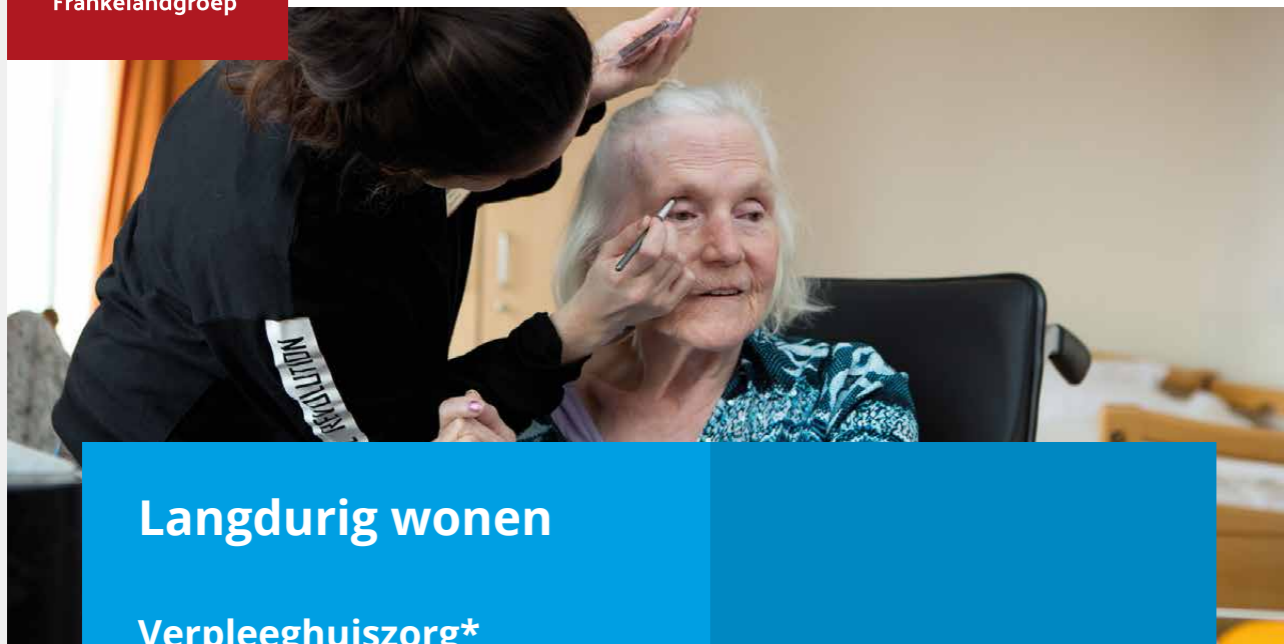
Sudoku

Puzzel

Intramuraal verblijf

locaties en contactgegevens van de Frankelandgroep

Langdurig wonen

Verpleeghuiszorg*

- Frankeland (waaronder gespecialiseerde Parkinson afdelingen en een Korsakov afdeling)
- Harg-Spaland
- Schiewaegh

Zorgcentrumzorg*

- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

 010 426 49 25

* Echt)paren)appartementen beschikbaar

Tijdelijk verblijf

Kortdurend verblijf

- Frankeland
- Harg-Spaland
- Jacobs Gasthuis
- Schiewaegh
- Vaartland

Revalidatiezorg

- Frankeland

Crisisverblijf

- Frankeland

Palliatieve zorg

- Schiewaegh

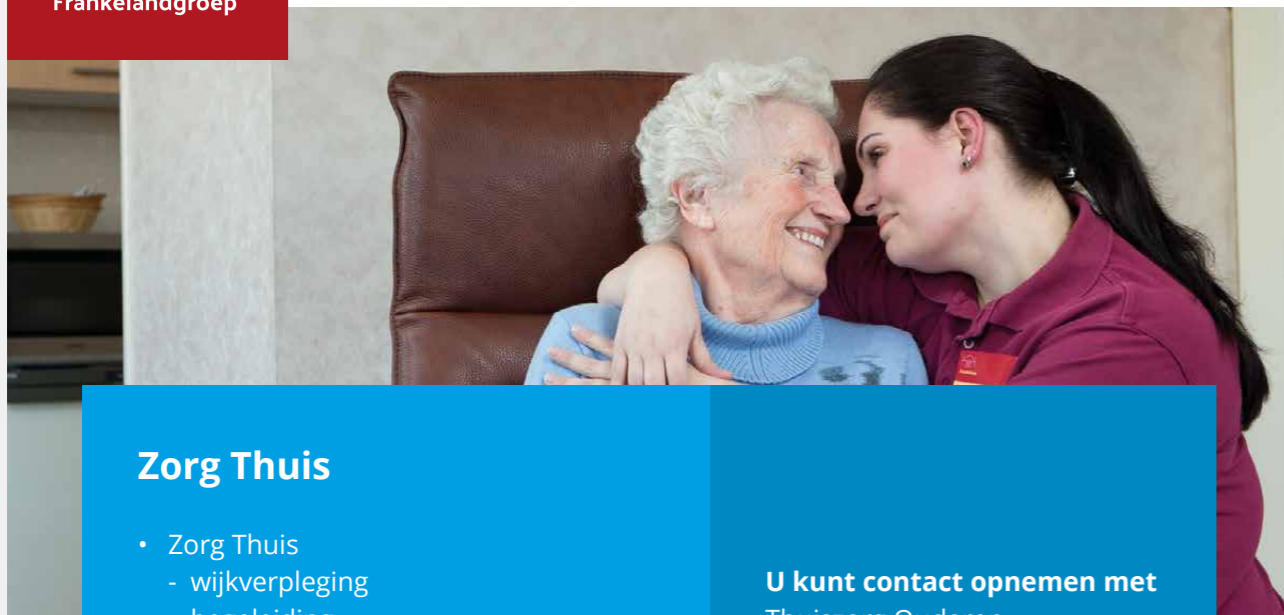
U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

 010 426 49 25

Zelfstandig wonende senioren

aanbod en contactgegevens van de Frankelandgroep

Zorg Thuis

- Zorg Thuis
 - wijkverpleging
 - begeleiding
 - ondersteuning bij het huishouden
- Casemanagement dementie
- Personenalarmering

U kunt contact opnemen met
Thuiszorg Ouderen
Frankelandgroep (TOF)

010 707 41 12

Welzijn en dagbesteding

- Welzijnsactiviteiten
- Diverse ontmoetingscentra
- Vervoersmogelijkheden vanuit/naar de Frankelandgroep locaties (regio NWN)
- Sport- en Recreatieclub
- Vakantiemogelijkheden Rockanje en Spanje
- Visiteclubs
- Dagbesteding / dagbehandeling
- Roze Salon
- Horeca- en maaltijdvoorzieningen

U kunt contact opnemen met
Coördinator / hoofd welzijn

Rob vd Berg (Rockanje)
Jolanda Keldermans (Spanje)

Coördinator visiteclubs

Coördinator dagbesteding

De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Huur- en aanleunwoningen

Zelfstandig wonen met Zorg Thuis binnen de (aanpalende) wooncomplexen van de Frankelandgroep

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Behandeling

- Specialist ouderengeneeskunde
- Fysiotherapie, ergotherapie, logopedie en diëtik
- Expertise op het gebied van Parkinson en Korsakov
- Alzheimer Café
- Parkinson Café

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

Tijdelijk verblijf

- Kortdurend verblijf
 - na een ziekenhuisopname
 - vanwege een medische hulpvraag
 - voor ontlasting van mantelzorg
- Revalidatiezorg
- Crisisverblijf
- Palliatieve zorg

U kunt contact opnemen met
De maatschappelijke dienst

010 426 49 25

